

Colecția DE DRAGOSTE

Samantha Carter

Dublă personalitate

2

editura NAȚIONAL

© **Samantha Carter**
DOUBLE PERSONALITY
Copyright 2000 © „Two Hearts” Ltd.,
London, U. K.

Adaptare
DAN COSTE

© **Samantha Carter**
DUBLĂ PERSONALITATE

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate **editurii NAȚIONAL**
– 2000 –

*Orice reproducere, preluare parțială sau integrală, prin orice mijloc,
a textului este interzisă, acesta fiind proprietatea exclusivă
a editorului*

Redactor carte:	Raluca-Oana Coste
Tehnoredactor:	Paulina Jvănuș
Coperta:	Viorel Jonescu

ISBN 973-9459-87-0

SAMANTHA CARTER

DUBLĂ PERSONALITATE

editura NATIONAL
2000

I.**Logodnici nerăbdători**

— Oprește-te, Nathan!... Nu trebuie s-o facem!... Nu acum...

Degeaba. Gura lui era prea înfometată pentru a și-o mai putea stăpâni. O sărută apăsător, iar limba lui deschise cu abilitate buzele fetei.

Ea suspină, răspunzându-i prompt la acel mesaj al dragostei, cu toate că ar fi vrut să i se împotrivească.

După un minut o lăsă să respire în voie, șoptindu-i la ureche:

— Nu trebuie să te temi, Linda! Peste două săptămâni ne căsătorim. Sper că n-ai uitat, iubirea mea!

Cum aş putea să uit, Dumnezeuule! Își zise ea în gând, fiind copleșită din nou de sărutarea lui fierbinte. Doar îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume!

Bărbatul dădu drumul mijlocului ei, iar mâinile îi alunecară sub bluză, pe spatele gol. Sutienu se desfăcu aproape de la sine, la o simplă atingere. Nathan se așeză pe canapea, fără a înceta s-o sărute, și o puse pe genunchii lui. Apoi, mâna dreaptă îi mângâie abdomenul, pentru a poposi în cele din urmă pe sânii feciorelnici ce ardeau de dorința dezmiertării.

— Frumoasa mea !

Linda își petrecu brațele pe după gâtul lui, încercând din nou să se opună, cel puțin verbal. Însă jumătățile de cuvinte pe care reuși să le articuleze sunau mai degrabă a chemare decât a protest.

El deveni ceva mai îndrăzneț, descheindu-i nasturele fustei și fermoarul, după care se îndepărtă puțin pentru a-i scoate bluza și sutienu.

Roșie ca para focului, fata tremură pentru câteva clipe până când el își dezbracă tricoul și își lipi corpul viril de sânii ei, acoperindu-i iarăși buzele cu ale sale. Era atât de îndrăgostită, încât nici un obstacol nu i se mai părea de netrecut. Trebuia să fie fericită, indiferent de câte sacrificii va fi nevoită să facă.

— Ai grijă de mine ! îi zise ea, împingându-l puțin. Să nu-mi faci rău !

Drept răspuns, Nathan o ridică în picioare în fața lui și trase de fustă în jos, fără s-o slăbească din ochi. Privirea lui, sincer îndrăgostită, o împiedică să-și dea seama când slipul delicat pe care îl purta avu aceeași soartă.

Bărbatul își cufundă capul între sânii ei, potrivești ca mărime și foarte fermi, după care prinse a le alinta mugurii cu vârful limbii. Concomitent, îi apucă fesele în palmele sale puternice, strângându-le și lipind-o mai tare de el.

Linda zvâcni necontrolat înspre el, întregul corp fiindu-i străbătut de un spasm, de o patimă nestăvilită. Duse o mână spre buzele care îi ardeau sânii, urmări conturul acestora, apoi își sărută cu poftă amantul, înfigându-și degetele în părul lui bogat.

— Fă-mi ce vrei tu, dar să nu mă chinuiești ! îi șopti tânăra la ureche, având convingerea că toți îngerii din ceruri îi erau alături în acea clipă.

Nathan o mai îmbrățișă o dată, tăindu-i răsufarea, după care se eliberă de restul hainelor și îi

spuse, impresionat de vulnerabilitatea cu care i se oferea:

— Voi avea grijă de tine, dragostea mea !
Pentru toată viața.

Apoi îi depărtă picioarele ca să facă loc genunchilor lui și o ridică deasupra sa, menținând-o însă în aceeași poziție.

Lindei nu-i veni să creadă când constată că nu mai era protejată de nici un obiect vestimentar sau de lenjerie, dar nu apucă să aprofundeze vreun sentiment, deoarece simți o presiune necunoscută sub pânțele. Îl cuprinse cu brațele încordate de gât, îl privi adânc în ochi și apoi se împinse cu forță în el. În acel moment, fu scuturată de o usturime ascuțită ce provenea dintre pulpe și scoase un țipăt mai mult de mirare decât de durere.

El se retrase puțin, temându-se de a nu-i provoca o suferință prea mare, însă Linda îl opri cu glas scăzut:

— Stai, Nathan ! Nu te mișca ! Te iubesc atât de mult !...

Habar n-avea de unde știa să facă toate astea. Probabil că instinctele ei de fată care tocmai evada

din adolescență o învățaseră. Iar pentru că el rămase nemișcat, așa cum i se ceruse, tânăra începu să intre și să iasă încetișor, sorbindu-l din priviri în același timp.

Era tulburată de o senzație din cale afară de ciudată. Ceva anume zvâcnea în interiorul ei, făcându-i întregul corp să vibreze cuprins de extaz. Soldurile i se lăgănu alene când înainte și înapoi, când lateral, în ambele părți, ba chiar descriind uneori mișcări circulare. Măinile îi tremurau, la fel și buzele, ce puteau respira în voie deoarece Nathan i le abandonase, mușcându-i acum cu blândețe sfârcurile întărite.

Îi mângâie cu dragoste spatele, până în momentul în care simți în interiorul ei erupția unui vulcan. Atunci îi luă ambii sâni în mâini, depunându-i pe buze încă un sărut, iar mijlocul lui începu să se destindă treptat. Cu o forță pe care nu și-o cunoștea, tânăra îl strânse între pulpe, gemu prelung, se împinse cu putere în logodnicul ei și trăi împreună cu Nathan sublimul absolut.

Linda Oliver se putea considera o englezoiacă realizată la cei 23 de ani ai săi. Provenită dintr-o familie de londonezi destul de înstărită, avea o

statură mai degrabă mignonă, dar frumusețea fizionomiei și modul în care era armonizat întregul ei trup, îl puteau face s-o ceară în căsătorie și pe cel mai înverșunat celibatar.

Șatenă, cu părul lung și ochi negri, ea nu se gândise cu seriozitate la bărbați până când nu-l întâlnise pe Nathan Miller, în urmă cu un an. Acesta fusese repede fermecat de privirea ei curioasă, cercetătoare, de nasul parcă adulmecând în permanență mirosurile din atmosferă, dar mai ales de alunița și de pe obrazul ei drept.

Proaspătă absolventă a Universității Regale Londoneze, Facultatea de Litere, optase pentru o specializare mai puțin obișnuită, datorită tatălui său, care fusese un cunoscut profesor de istorie antică. Așa reușise să studieze o serie de limbi „moarte” – printre care se numărau greaca, latina și ebraica –, făcându-și o pasiune și o meserie din cunoașterea acestora.

Din nefericire, imediat după ce-l cunoscuse pe Nathan, părinții ei muriseră unul după celălalt. El o ajutase să treacă peste acele grele pierderi și să își continue viața cu mult curaj.

O cunoscuse la un simpozion pe tema rolului elenismului în civilizația mondială și fusese cucerit de ea într-un timp record. Bărbatul era cu 15 ani mai în vârstă și deținea o companie de turism anglo-elenă foarte prosperă. De fapt, bunicul lui din partea mamei era grec get-beget, ceea ce-i fusese extrem de folositor nepotului său în afaceri.

— Acum pot să te întreb ceva? rosti tânăra, alintându-se, la un sfert de oră după ce se consumase prima lor secvență de amor.

— Spune, iubito! o încurajă el, mângâindu-i pletele și aplecându-se pentru a-i săruta pleoapele, așa cum o ținea întinsă pe canapea, cu capul pe genunchii lui.

— Ai să te mai căsătorești cu mine acum, după ce ți-am dăruit ceea ce aveam eu mai bun?

Adoptând o atitudine serioasă, logodnicul îi răspunse îngândurat:

— Cine, eu? Ți-am făcut cumva vreo promisiune în acest sens?

Fata nu apucă decât să-l străfulgereze cu privirea, fiindcă el continuă, râzând:

— Bineînțeles că ne vom căsători, prostuțo! Pe 24 septembrie, iar voiajul de nuntă îl vom efectua

în Grecia, așa cum ți-am promis. Trebuie neapărat să-mi cunoști strămoșii din vechea Eladă.

Linda preferă să tacă, surâzând și ghemuindu-se mai bine în poala lui, dar nu înainte de a-i trage un ghiont în coaste, care-l făcu pe bărbat să icnească.

— Când mergi cu mama la croitor după rochia de mireasă ? vorbi din nou Nathan, fericit datorită bucuriei ce se putea citi în ochii viitoarei lui soții.

— Mâine dimineată. Vine să mă ia cu mașina la ora 8.00. De ce, vrei să ne însoțești ?

— Doamne ferește ! Asta ar mai lipsi... Și, în plus, se zice că mirele nu trebuie să-și vadă mireasa îmbrăcată în rochia ei înainte de ziua nunții.

— În acest caz, vom păstra obiceiul, iubitule. Vezi de afacerile tale și fii atent să nu dai faliment, căci ne vor trebui suficienți bani pentru a ne crește, și educa progeniturile.

— Faliment ? râse bărbatul. Asta ce mai e ? Ai auzit tu de vreun grec care a dat faliment până acum ? Oare n-ai aflat că noi suntem printre popoarele care au inventat comerțul ?

— Ba da, însă tu nu ești negustor.

— Nu sunt, dar tot afacere e și aia pe care fac eu, așa că...

— Bine, m-ai convins ! O să avem de toate, iar eu am să-i învăț pe copiii noștri – și pe tine dacă vrei – să cunoască poporul antic din care te tragi.

— Foarte bine ! Însă nu uita că doar mama e grecoaică. Tata s-a născut în Scoția, la Stirling. Îți spun asta ca să nu-i rănești sentimentele naționaliste, nu de alta.

II.**Tragedie de familie**

— Domnule Miller, doi polițiști în uniformă cer să vă vorbească, îl anunță vocea secretarei prin intermediul interfonului.

— Poștește-i înăuntru și pe urmă adu două ceaiuri, te rog !

Patronul firmei de turism „Kaliméra” se ridică de la birou, ieșind în întâmpinarea oamenilor legii.

— Bună ziua, domnilor ! Luați loc ! Cu ce vă pot fi de folos ?

— Rămânem în picioare, domnule, răspunse unul dintre ei pe un ton sobru. Am venit să vă dăm o veste nu tocmai plăcută.

— Dacă e vorba despre vreun control financiar, putem începe pe loc. Sunt cu toate actele contabile la zi, așa că nu-mi fac nici un fel de probleme !

— Nu despre asta este vorba, îl întrerupse celălalt vizitator. Avem o veste tristă în legătură cu mama dumneavoastră.

— Cu mama ?

— Da. Doamna Amalia Miller a suferit un grav accident de circulație.

— Nu se poate ! Când s-a întâmplat ?

— În urmă cu două ore.

— Și unde e mama ?

— La spitalul „St Thomas”, dar mi-e teamă că...

— ... Vreți să-mi spuneți că... s-a stins din viață ?

— Ne pare rău, domnule Miller ! Era însoțită de o tânără domnișoară care se află la secția de reanimare.

— Linda ! nu se putu abține bărbatul să nu exclame.

— Medicii o consideră în afară oricărui pericol, dar încă nu și-a revenit. Ne pare rău, domnule ! Dacă vă putem ajuta cu ceva..., bătură polițiștii în retragere, considerând îndeplinită delicata misiune pe care o primiseră.

— N-am nevoie de nimic, mulțumesc! Voi pleca chiar acum la spital. La „St Thomas” ați spus, nu? Întrebă gazda cu mintea răvășită.

— Exact, domnule! Dacă doriți, vă putem conduce noi.

— Nu e nevoie, sunteți foarte amabili.

Cum e posibil așa ceva? se întrebă Nathan de îndată ce rămase singur. Mai erau doar două săptămâni până la cununie și mama să moară? Iar logodnica mea să fie internată în stare gravă la spital? Oare ce blesteme s-au abătut asupra mea și a familiei mele?

Din păcate, aceste semne de întrebare nu-i ajutau la nimic. Se afla pus în fața unei fatalități cu care trebuia să se confrunte, indiferent dacă voia sau nu. Trezit parcă la realitate, ieși vijelios pe ușă, fără a-și mai lua pardesiul din cuier.

— Amână tot ce am în agendă pentru astăzi, îi spuse secretarei din mers. Mama a murit într-un groaznic accident de circulație, iar Linda este în stare de inconștiență pe un pat de spital.

Înmărmurit, femeia nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, rezumându-se la a da din cap în semn că înțelesese ce i se spusese.

Psihiatrul Maximilian Kramer se pregătea pentru dejun, când telefonul de pe biroul lui începu să sune.

— Eu sunt, Max ! se auzi vocea prietenului său, dr. Joseph Dutton. Ce faci ?

— Mă pregăteam să merg să mănânc ceva. E vreo urgență ?

— Nimic ce nu suportă amânare. S-a internat o tânără de 23 de ani care a suferit un grav accident de circulație. Deocamdată se află la reanimare, în stare de comă.

— A suferit răni grave ?

— O coastă ruptă, trei fracturi, dintre care una deschisă, la picior, și o contuzie destul de puternică la cap. Totuși, din punct de vedere chirurgical se află în afara oricărui pericol.

— Și-atunci, care este problema ?

— Ar fi trebuit să-și revină până acum, după calmantele pe care i le-am administrat.

— Înțeleg. Am s-o văd după masă, e bine ?

— Firește ! Ți-am spus că nu e nici o grabă. Rana de la cap este singura care mă îngrijorează, precum și starea ei prelungită de comă.

— În regulă, vorbim mai târziu ! Cum ziceai că o cheamă ?

— Linda Oliver.

Nathan Miller o domină pe asistenta de la recepția spitalului cu statura sa impresionantă.

— Mama mea a suferit un grav accident de circulație în urma căruia a decedat. De asemenea, logodnica mea se află la reanimare. Este vorba despre Amalia Miller și Linda Oliver. Cum aş putea să le văd ?

— Îmi pare rău pentru suferința dumneavoastră ! Morga se află la demisol, iar secția de reanimare e la parter. Întrebați de dr. Dutton. Dumnealui s-a ocupat de tânără.

Bărbatului încă nu-i venea să creadă că va fi nevoit să-și identifice mama, după care să se ocupe de toate cele necesare înmormântării ei.

— Aș dori să vorbesc cu dr. Dutton, se adresează el unui infirmier care transporta o targă pe culoar. Unde l-aș putea găsi ?

— Așteptați la capătul coridorului și îl voi anunța eu. Cine să-i spun că-l caută ?

— O rudă a pacientei Linda Oliver. Mulțumesc ! După cinci minute, medicul își făcu apariția.

— Îmi pare rău pentru această tragedie ! i se adresa doctorul pe un ton ce fu considerat de Nathan mult prea profesional.

— Mulțumesc ! Numele meu este Miller. Mama se află la morgă, după cum probabil că știți. Urma să mă căsătoresc cu pacienta Linda Oliver peste două săptămâni. În ce stare se află ?

— A suferit câteva lovituri extrem de puternice, dintre care una la cap. Este inconștientă, așa că nu vă pot lăsa să o vedeți decât prin geamul salonului.

— Când își va reveni ?

— Din punct de vedere chirurgical nu sunt probleme. Contuzia suferită la cap este cea care ne îngrijorează. Medicul psihiatru va încerca să o consulte peste 30 de minute, însă nici el nu se va putea pronunța până când pacienta nu-și va recăpăta cunoștința.

— Înțeleg ! acceptă situația vizitatorul, frângându-și mâinile a neputință. Și acum eu ce pot să fac ?

— Mi-e teamă că nu mare lucru. Bănuiesc că va fi nevoie de dumneavoastră după ce tânăra își va

reveni. Cred că veți putea constitui pentru ea sprijinul moral de care are nevoie.

— Bine, doctore. Atunci vă las. Am să mă ocup de formalitățile de înhumare.

Cu pași abătuți, Nathan Miller părăsea spitalul „St Thomas” neștiind încotro s-o apuce.

Tatăl lui murise cu mulți ani în urmă, nu avea frați sau surori și nici rude prea apropiate care l-ar fi putut ajuta în aceste momente dificile. Întregul lui univers se prăbușise în acea jumătate de zi, fără ca el să poată interveni în vreun fel. Totuși, Linda va rămâne alături de el și împreună vor supraviețui.

Oarecum consolată de acest gând, bărbatul își parcă automobilul în fața casei sale de pe Ravenscroft Street și se duse până la barul din colț ca să bea un păhărel sau două de tărie.

III.

Între viață și moarte

Doctorul Kramer își terminase masa și se îndrepta spre secția de reanimare pentru a-și vedea noua pacientă. La cei 34 de ani ai săi era destul de apreciat în profesia pe care o practica, reușise să-și cumpere o căsuță cochetă, dar spațioasă, și să o mobilizeze. Din nefericire, însă, dragostea nu-i ieșise în cale. Puținele aventuri galante pe care le avusese până atunci nu fuseseră prea serioase. În ciuda acestui fapt, nu era un bărbat dezagreabil. Dimpotrivă. Avea 1,78 metri înălțime, un trup bine proporționat, ochi mari și căprui, iar părul său bogat era departe de a-i părăsi craniul.

Părinții săi se retrăseseră la țară, într-un cătun din apropierea orașului Chester, departe de zburciul cotidian al citadelei londoneze. Această situație îi dădu lui Maximilian Kramer posibili-

tatea de a se dedica activității lui în totalitate, adesea lucrând și câte 20 de ore pe zi.

— Bună ziua, doctore Kramer ! îl salută o asistentă oacheșă care trecu pe lângă el, zâmbindu-i bucuroasă că îl vedea. Ce mai faceți ? adăugă ea, manifestând intenția vădită de a intra în vorbă cu bărbatul acesta chipeș și singuratic.

— Bună ziua, domnișoară Fiona Rollins ! răspunse el oarecum absent. Ce să fac ? Mă duc să văd o nouă pacientă ce a fost internată în această dimineață.

Cum medicul trecu mai departe, fata nu îndrăzni să-l mai inoportuneze cu o nouă întrebare și își văzu liniștită de treaba ei.

Poate data viitoare vom vorbi mai mult, își spuse ea în gând, dându-și singură speranțe, însă fără un motiv evident.

Linda Oliver se afla încă în stare de comă, dar fusese debransată de la aparatura medicală care îi controlase respirația, activitatea cerebrală și circulația. Dr. Kramer luă fișa tinerei, se așeză pe un scaun și începu s-o studieze în liniște. După zece minute de concentrare, dădu nemulțumit din cap, spunând ca pentru sine:

— Trebuia să-și fi revenit până acum...

Apoi se apropie de ea și cum Linda se afla culcată pe o parte, îi desfăcu bandajul pentru a-i cerceta contuzia de la cap. Contrar așteptărilor sale, rana nu arăta atât de rău pe cât crezuse când studiasse radiografia craniană și filmele tomografiei. Ieși pe hol și o căută pe asistenta Fiona Rollins.

— Trebuie să fie prin apropiere, îi spuse psihiatrului o colegă de-a ei. Lăsați că o caut eu, dacă aveți nevoie de ea.

— Mulțumesc! Spune-i să vină la secția de reanimare.

În așteptarea asistentei, Max, așa cum îi spuneau prietenii, își privi cu mai multă atenție pacienta, constatând cu uimire că era extrem de plăcută la înfățișare. Avea o figură de șoricel, cu trăsăturile delicate ale feței dominate de un nas foarte drept, puțin în vânt, însă micuț. După cutele de lângă buze, doctorul fu convins că făcea gropițe în obraji atunci când râdea.

— M-ați chemat, domnule doctor? îl întrerupse asistenta Rollins din studierea fizionomiei tinerei sale paciente.

— Da, Fiona. Te-aş ruga să-i refaci domnişoarei Oliver bandajul de la cap. Aş fi făcut-o eu, dar tu eşti mult mai pricepută ca mine la acest capitol, o flată el fără prefăcătorie.

— Bineînţeles, domnule doctor ! Cu plăcere ! se grăbi fata să-i răspundă, îndreptându-se spre un dulăpior în care se aflau cele necesare. Nu e nici o problemă.

După ce pansamentul fu refăcut, asistenta îl întrebă de trei ori dacă mai avea nevoie de serviciile ei, apoi părăsi încăperea mulţumită că fusese de folos acestui bărbat ce o tulbura ori de câte ori se afla în apropierea lui.

Nu trecură însă nici cinci minute şi Fiona îşi făcu din nou apariţia în salon, purtând în braţe un superb buchet de trandafiri roşii şi albi.

— Mă scuzaţi ! Un comisionar le-a adus chiar acum şi nu l-am lăsat să intre. Cred că florile au fost trimise de logodnicul ei.

— Este logodită, deci...

— Aşa am aflat de la dr. Dutton ceva mai devreme. Cealaltă persoană care se afla cu ea în maşină, dar care a decedat, era soacra ei, mai precisă asistenta, retrăgându-se după aceea în linişte.

Psihiatrului Kramer îi era cât se poate de clar. Până când pacienta sa nu-și revenea complet, nu avea cum s-o ajute. Și nici despre vreun test suplimentar sau vreo altă analiză nu putea fi vorba. Medicii care interveniseră de urgență făcuseră tot ce se putea face în aceste condiții. Mai spre seară urma să i se administreze câteva sedative ușoare și să-i fie băgate în gips zonele fracturate, cu excepția rupturii deschise.

Fără să-și dea seama de ce o făcea, Maximilian Kramer se așează din nou pe scaun, cu toate că își propusese să mai viziteze câțiva pacienți care – tot ce era posibil – aveau nevoie de el. O privea pe fată cu un interes pe care nu și-l recunoștea. Nu era nici pe departe unul pur profesional, după cum constată ceva mai târziu.

Și atunci de ce-mi pierd timpul aici, dacă n-am cu ce s-o ajut? se întrebă el, total nedumerit, ridicând apoi din umeri.

Nathan Miller reuși să obțină toate actele necesare înhumării mamei sale, după care telefonă rudelor din Grecia pentru a le aduce la cunoștință tragică întâmplare. Aveau să vină în Anglia chiar a doua zi, după cum îl asigurară imediat.

Oricum, în clipa în care Linda își va fi revenit, trebuiau să amâne căsătoria lor pentru o perioadă de doliu destul de îndelungată. Era sigur că logodnica lui îl va înțelege când se va trezi din starea de comă ce pusese stăpânire pe ea de un timp îngrijorător de lung.

Noroc că se află pe mâini bune ! își zise Nathan, care avusese încredere în profesionalismul doctorului Dutton încă din prima clipă când îl întâlnise. Precis că mâine voi putea s-o țin pe Linda în brațe, să-i mângâi părul șaten și să o îmbărbătez. Vom trece noi și peste această nenorocire.

Se scursese deja o lună de zile de la tragicul accident și, cu toate că Miller își reluase activitatea normală în cadrul firmei de turism pe care o conducea, nu omisese nici măcar o zi să-și viziteze iubita. Îi aducea flori în fiecare zi, iar când rămânea singur cu ea nu contenea să-i vorbească, fiind convins că ea îl auzea.

Din păcate, toate încercările lui de a primi din partea Lindei cel mai mic semn că este cât de cât conștientă, se dovediseră a fi doar niște eșecuri lamentabile. Așa că, în cele din urmă, renunță să mai creadă în minuni și se rezumă la a o vizita

câte o jumătate de oră pe zi, de regulă seara, când nebunia din spitalul „St. Thomas” se mai potolea, iar el își termina treburile la birou.

Între timp, Linda fusese transferată de la secția de reanimare într-o rezervă în care se mai afla o doamnă în comă. Aici era mai multă liniște, iar aerul ce mirosea peste tot a medicamente, bandaje și gips era ceva mai respirabil.

Linda Oliver visa. Se făcea că se afla pe coasta unui deal, îmbrăcată doar în straie albe, croite după o modă necunoscută. Ar fi vrut să alerge la vale, însă durerile din coaste și cele de la picioare nu-i permiteau acest lucru.

Probabil că am pățit ceva rău ! vorbi fără glas în subconștientul ei. Dar ce ? Iar peisajul acesta total necunoscut îmi stârnește teamă. Nu cumva am murit și mă aflu în cer ? Iar dacă da, de ce nu reușesc să conștientizez acest lucru ?

Tânăra se afla de aproape două luni în comă, iar starea ei nu dădea semne că s-ar ameliora prea curând. Mai mult decât îngrijorați, medicii erau uimiți de această stare de fapt. Nici unul dintre ei nu-și putea explica de ce domnișoara Oliver nu-și recăpăta cunoștința atâta vreme cât analizele și

investigațiile efectuate arătau că ar fi trebuit să revină de mult la o viață normală, mai ales că leziunile suferite erau aproape vindecate.

La început, oamenii în halate albe se temuseră de o secționare a uneia dintre arterele ce alimentează creierul cu sânge sau de apariția unei tumori pe creier. Din fericire, însă, nici una dintre aceste ipoteze nu fusese confirmată de examenele la care Linda fusese supusă.

Și-atunci, care era cauza stării ei cataleptice ? se întreba fiecare dintre specialiștii ce o consultaseră cu conștiinciozitate.

IV.**Muzicoterapie intensivă**

— Ați observat, doctore Kramer, că logodnicul Lindei Oliver nu o mai vizitează prea des în ultima vreme ? Îl întrebă Fiona Rollins pe Max la circa două luni de la internarea fetei.

— Da.

— Să-și fi găsit, oare, pe alta ?

— Asta presupun că nu este treaba noastră, nu ?

— Într-adevăr, doc, însă mă întrebam și eu, așa, din curiozitate...

— Îmi pare rău, însă nu-ți pot da nici un răspuns.

Cu toate că nu voia s-o recunoască nici față de propria-i persoană, Max se gândea cu ostilitate la Miller. Nu știa sigur care era motivul acestei porniri, însă ceva interior îl montase împotriva lui, asta era clar.

La fix două luni de la internarea pacientei, doctorul avu prima sa conversație cu Nathan.

— Doctore, am impresia că acum nu mai este cazul să vorbim despre momentul în care logodnica mea își va reveni. Aș vrea să vă întreb – și vă rog să-mi răspundeți cu toată sinceritatea – credeți că va mai ieși vreodată din comă ?

— Domnule, una e ce cred, alta e ce vreau și cu totul altceva este ce se va întâmpla. Eu sunt un simplu medic psihiatru, nu un zeu cu puteri supranaturale !

— Cred că mă înțelegeți greșit. Nu doresc un pronostic sau o certitudine ! Doar de o mică speranță am eu nevoie.

— Pentru a avea siguranța că vizitele dumneavoastră nu sunt în zadar ? Îmi pare rău, însă nici eu nici vreun alt medic nu vă putem da o asemenea garanție, și aceasta pentru că suntem de bună credință...

— Înțeleg. În această situație, cred că voi trece pe aici ceva mai rar. Desigur, toate facturile ce îmi vor reveni, așa cum am insistat, vor fi achitate la zi. Nu vă faceți griji în acest sens !

— Nici nu-mi făceam. Problema sănătății pacientei mele este cea care mă frământă. Cât despre aspectul financiar al problemei, mă bucur că nu eu sunt obligat să fiu îngrijorat. Administrația spitalului are această atribuțiune.

— Bine, doc, vă mulțumesc că mi-ați acordat din timpul dumneavoastră prețios ! Sper să ne mai vedem !

— La revedere ! îi răspunse Max, neîmpărtășind speranța logodnicului ce era pe cale de a capitula în fața destinului nefast.

A doua zi de la această discuție, dr. Kramer se întâlnește cu amicul său, dr. Dutton, în rezerva în care se afla Linda Oliver.

— Spune-mi, Jo, dar sincer ! Tu crezi că pacienta noastră își va mai reveni vreodată ?

— Eu ar trebui să-ți pun ție această întrebare ! se eschivă chirurgul de la un răspuns precis, așa cum procedează toți medicii atunci când habar n-au de evoluția stării de sănătate a unui pacient.

— Amice, îți ceream doar o părere, nu o consultație de specialitate !

— Ei bine, atunci îți pot răspunde cât se poate de confidențial ! Eu nu o văd revenindu-și vreodată în simțiri. Dar tu ?

— În ceea ce mă privește, lucrurile stau într-unsens diametral opus. Dacă până mai ieri eram foarte sigur, în fiecare zi, că voi sta de vorbă cu ea pentru a-i analiza simptomele, astăzi sunt convins că își va reveni dintr-o clipă în alta.

— Și de unde provine această încredere debordant de optimistă, ba chiar oarbă, în pacienta noastră, dacă nu te deranjează întrebarea ?

— Jo, te rog să mă crezi că habar n-am ! Însă te asigur că intuiția mea nu m-a înșelat de prea multe ori până acum.

— În regulă, Max ! Să mă anunți și pe mine dacă ai avut dreptate și eu m-am înșelat. Acum te las, la revedere !

Rămas singur, psihiatrul se cufundă din nou în studierea fișei medicale a Lindei, așa cum proceda de mai multe ori pe zi. La un moment dat, uitându-se spre fată, avu impresia că aceasta îl privea. Se apropie, se așează pe marginea patului și se uită în ochii ei de la o distanță de numai câțiva centimetri. Apoi o întrebă:

— Domnișoară Oliver, dacă mă auzi, dă-mi un semn că nu sunt singur în această încăpere !

Imediat după aceea, el avu impresia că fata a mișcat degetele de la o mână, dar nici de acest lucru nu era sigur. Linda stătea întinsă pe spate, cu ochii ațintiți într-un punct fix și respira ușor pe nas.

Cât de frumoasă este ! își spuse Max pentru a mia oară. N-am să mă dau bătut ! Am să fac tot ceea ce este omeneste posibil s-o văd din nou sănătoasă, râzându-i soarelui de pe cer și bucurându-se de tinerețea pe care o are înaintea.

Într-una din zile, dr. Kramer, ajutat de asistenta Rollins, instalează în rezerva Lindei Oliver un compact-disc și încep să-i pună acesteia muzică, în reprize de câte o jumătate de oră.

— Cred că nu o vom deranja pe vecina de pat a domnișoarei Oliver, zise el, fără a aștepta vreun răspuns de la cineva.

Se știe că muzica poate constitui un mijloc terapeutic util, cu efecte relaxante și stimulatoare asupra psihicului, chiar și atunci când acesta se află în stare de inconștiență. Muzicoterapia poate da rezultate neașteptate, în special în cazul unei

maladii ce afectează capacitatea de comunicare, cum era și cea de care suferea tânăra pacientă.

După o săptămână, ședințele de muzică au fost prelungite la câte o oră, de patru ori pe zi, și tot personalul medical era de acord că fizionomia Lindei părea mult mai destinsă atunci când asculta muzică simfonică compusă de Mozart, Strauss, Ceaikovski, Liszt sau Brahms.

În altă zi, după o astfel de ședință, dr. Kramer se așează pe marginea patului pacientei, cu câteva foi de hârtie în mână.

— Linda, pentru că ți-am remarcat cu toții plăcerea de a asculta muzică, m-am gândit că ai vrea să afli mai multe despre interferența dintre aceasta și psihiatrie. De aceea, am scos câteva notițe pentru tine și te rog să mă ascuți în liniște, fără să mă întrerupi. Iartă-mă dacă nu ți-a plăcut gluma mea! se scuză el, neștiind ce să mai adauge.

Dintr-o pornire interioară, căreia nu-i putea stabili încă o definiție exactă, Max simțea imboldul de a petrece cât mai mult timp în apropierea ei. Îi plăcea să-i vorbească, alteori doar să o privească sau, câteodată, s-o mângâie ușor pe

păr noaptea, înainte de culcare. Ajunsese să-i cunoască fiecare trăsătură a feței, fiecare zulf ce era sau nu la locul lui, ba chiar să-l amuze alunița ei discretă din centrul obrazului drept.

— Deci, ia să vedem ce avem aici ! Ai auzit de Orfeu ? Acest cântăreț tămăduitor se zice că ar fi venit pe lume în casa regelui trac Oiagros, în secolul al XIV-lea înainte de Hristos. Personajul mitologic este prezentat în izvoarele scrise ca fiu al muzei Caliope și al zeului Apollo. Legătura dintre muzică și medicină se pare că provine de la acest zeu al luminii, al muzicii și al artelor plastice, care era și medic și cântăreț. Totodată, Apollo era și tatăl lui Aesculap care tămăduia bolile și alina suferințele, devenind în cele din urmă zeul medicinei. Se mai zice că Orfeu primise în dar de la tatăl său o liră, din care cânta „mai cald și duios decât privighetoarea în nopțile cu lună”, vindecând bolile oamenilor. Muzica acestui virtuoz din antichitate avea influențe benefăcătoare pentru diferite boli și afecțiuni psihice. Din păcate, viața lui personală nu a fost nici pe departe una fericită. Cu inima zdrobită de moartea iubitei sale, Euridice, a coborât în Infern, încercând să-l îndu-

plece pe zeul Hades să o elibereze din beznă cu ajutorul lirei sale. În cele din urmă, o pierde pe fată pentru totdeauna, deoarece nu este în stare să respecte condiția impusă de zeu, și anume să nu o privească pe Euridice până când nu va ajunge cu ea pe pământ. Într-un final dramatic, Orfeu este ucis cu lovituri de pumnal de către bacantele zeului Bachus și aruncat în râul Hebru. El se împotriviise femeilor desfrânate, nedorind să participe la orgiile organizate de acestea. Ți-a plăcut povestea mea până aici ?

Lui Max i se păru că ochii Lindei îi răspundeau afirmativ, însă cu siguranță că nu era altceva decât o simplă impresie de-a sa.

Părăsi pentru puțin timp rezerva, ca să ceară asistentelor un ceai. În absența sa lăsase notițele pe abdomenul pacientei.

Când reveni, mâna acesteia nu se mai afla întinsă pe lângă corp, ci se așezase la o distanță de numai un centimetru de foile lui. Era sigur că nu se înșela. Nu fusese el cel care îi schimbase poziția brațului ! Oare ce să însemne asta ? Că ea făcuse un gest deliberat din dorința de a-i asculta povestirea în continuare ? Fața ei imobilă nu-l ajută cu

nimic în dezlegarea dilemei, așa că Max își continuă explicațiile cu și mai mult aplomb ca până atunci.

— În antichitate, muzica ocupa un loc important în tratarea bolilor psihice, draga mea. Se foloseau în permanentă incantații, mai cu seamă în cadrul unor ceremoniale de înlăturare a spiritelor răufăcătoare. Pitagora a elaborat chiar un sistem bazat pe armonia numărului și a tonurilor muzicale, iar Platon și Aristotel au pus în evidență valoarea psihomorală a muzicii și influența favorabilă a cântecelor asupra modelării caracterelor. Hipocrate – părintele medicinei – a avut, de asemenea, un rol important în acest domeniu, iar istoricul Tucidide a demonstrat că muzica poate fi folosită pe câmpul de luptă pentru asigurarea disciplinei. Acum, facem un salt și ne oprim în perioada dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea, când muzica a fost folosită predominant în bolile neuropsihice. Astfel, spitalele au început să angajeze muzicanți pentru a le cânta bolnavilor. Mesmer (1734-1815), spre exemplu, efectua sedințele sale de așa-zisă terapie magnetică într-un cadru muzical. Dupré (1862-1921) inducea

stări de hipnoză pacienților, cu ajutorul „Marșului funebru” al lui Chopin, iar Janet (1859-1947) recomanda muzica în combaterea asteniei. Dar muzicoterapia avea să fie oficializată în Statele Unite ale Americii abia după anul 1950.

Doctorul se ridică de pe pat, își adună notițele și le introduse într-un buzunar al halatului, după care se apropie de capul bolnavei.

— Acum trebuie să dormi! o liniști el, mângâindu-i fruntea. În câteva zile e posibil să începem un nou tratament pe bază de litiu. Închide ochii! Ne vedem mâine dimineață, bine?

Spre stupoarea lui, Max descifără din nou acea stare de mulțumire sufletească pe chipul ei, pe care o văzuse și în compania unor colegi de-ai săi. Tot atunci, Linda închise ochii și întredeschise buzele, începând să respire ușor.

Să fie doar o coincidență? se întrebă doctorul, scărpinându-se în creștetul capului, după care stinse lumina, aprinse becul roșu de control și părăsi salonul.

V.**Tratamentul cu litiu**

Dr. Kramer se agita cât era ziua de lungă prin spital, vizitându-și pacienta preferată mult mai des decât ar fi fost necesar. Această atitudine nu putea rămâne neremarcată pentru multă vreme de către apropiații lui.

Într-una din zile, dr. Joseph Dutton, amicul său, îl abordă în lift, insistând să stea de vorbă.

— N-ai vrea să bem un ceai sau o cafea împreună?

— Ba da, însă acum sunt puțin cam ocupat.

— Vrei să spui că trebuie să mai faci câteva vizite bolnavilor?

— Exact. Poate altădată...

— Nici un altădată! Trebuie să stăm de vorbă imediat!

— Bine, dacă insiști... cedă dr. Kramer în cele din urmă.

Cei doi prieteni străbătură împreună mai multe coridoare, ajungând în cele din urmă la demisol, unde se afla un bufet micuț. Cerură cafele, fiindcă amândoi se simțeau destul de obosiți.

— Max, spune-mi, ce e cu tine în ultima vreme ? încercă să-l descoasă dr. Dutton pe amicul său.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, Jo ! răspunse dr. Kramer.

— Mă refer la grija ta deosebită față de pacienta Linda Oliver. Nu te face că nu pricepi ce te întreb !

— Poate că nu e o grijă deosebită, ci doar o ambiție profesională.

— Așa să fie ?... Ții morțiș s-o readuci la viață ?

— Bineînțeles. Îmi doresc asta din toată inima !

— Bine, eu nu mai insist, însă te previn să ai grijă ! N-ar trebui să te implici atât de mult din punct de vedere emoțional, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Cu siguranță că Jo are dreptate ! acceptă Max în gând opinia prietenului său. N-ar fi exclus să mă fi îndrăgostit, dar acest sentiment e mult prea con-

fuz la ora actuală pentru a putea fi catalogat cu exactitate.

— Mai bine m-ai ajuta cu o idee care ar putea s-o readucă în simțiri pe Linda, doctore! îi zise Max oarecum ironic. Nu de probleme existențiale am eu nevoie acum, ci de soluții pentru redresarea stării psihotice a pacientei mele...

— Ai încercat cumva administrarea unui tratament pe bază de litiu?

— Nu, dar sincer să fiu, am început încă de acum câteva zile să mă gândesc tot mai serios la asta, Jo.

— Aseară am citit și eu ceva în legătură cu sărurile de litiu, cu toate că acestea nu fac parte din domeniul meu de activitate. Am înțeles că sunt foarte eficace atât în stările maniacale, cât și în cele depresive, de care se pare că suferă și pacienta ta.

Dr. Dutton avea oarecare dreptate. Numeroase lucrări de specialitate menționaseră, în ultimii 30 de ani, proprietățile și avantajele terapeutice ale litiului, dar acestea atrăgeau atenția asupra riscurilor și unor efecte secundare nedorite.

Litiul, cel mai ușor dintre metale, a fost descoperit în 1817 de către suedezii Arwedson și Berzelius, ca abia în 1850 să fie utilizat împotriva gutei. Mai târziu, bromura de litiu a fost recomandată împotriva epilepsiei, obținându-se rezultate notabile. În 1954, danezul M. Schou evită efectele toxice prin controlul litemiei, demonstrând proprietatea acestei substanțe în normalizarea dispoziției, apoi efectul de prevenire și de combatere a psihozelor afective.

— Ai perfectă dreptate! se entuziasmă dr. Kramer. Acțiunea binefăcătoare a litiului în psihozele afective, de care cred că suferă și pacienta mea, este o descoperire fundamentală în psihiatria modernă. Litiul suprimă recăderile în abis ale psihicului, însă trebuie administrat numai sub un atent și strict control de specialitate.

— Și ce, tu nu i-l poți acorda ?

— Ba da, însă în mod normal ar trebui să cer acordul pacientei.

— Foarte bine. Având în vedere că ea se află în stare de inconștiență, poți obține aprobarea din partea unei rude apropiate !

— Până acum, numai logodnicul ei a vizitat-o. Dar, în ultima vreme, nici acesta nu și-a mai făcut apariția pe coridoarele spitalului nostru. Cui aș putea să-i cer consimțământul ?

— În acest caz, întrunește o comisie de specialiști și consultă-le părerile. Ce, trebuie să te învăț eu care e procedura ?

— Mulțumesc pentru sfaturi, Jo ! Mă gândeam și eu la acest lucru, dar îmi justificam ezitățile prin tot felul de scuze. Am să fac ce m-ai sfătuit.

— Mă bucur !

— Voi începe tratamentul, dacă și alți colegi vor fi de acord cu mine, prin a-i administra doze mici, de 400-600 de miligrame pe zi. Apoi, pe măsură ce voi constata că reacțiile adverse sunt minime, voi mări treptat dozele. Numai că acest tratament îmi poate lua de la trei săptămâni la șase luni.

— Și ai altă opțiune mai bună ?

— Nu, din păcate...

— Atunci, la treabă ! Nu mai pierde vremea, ce naiba !

VI.**Viața de dincolo**

Aspasia se căsătorise cu tânărul și frumosul Polemon, încălcând toate dogmele ateniene ale vremii. Ea nu-l acceptase de soț ca urmare a dorinței tatălui ei, ci pur și simplu își convinsese părințele că trebuia să se mărite din dragoste. De asemenea, Polemon Limantis nu se căsătorise ca majoritatea ateniienilor, respectând o normă religioasă și socială, ci o făcuse mistuit de pasiunea pentru frumoasa Aspasia. La data căsătoriei, ea avea 17 de ani, cu circa doi ani mai mult decât s-ar fi convenit, iar el, 28.

Nu-i vorbă, fata își respecta tatăl din cale-afară, iar acesta ținea la ea ca la ochii din cap, de aceea și dorise s-o aibă lângă el cât mai mult timp posibil.

Totuși, ceremonia se desfășură după datină, în felul următor. Tatăl Aspasiei se întâlnește cu viitorul său ginere, fără ca fata să fie de față, și, după ce își

strânseseră mâinile, rostiră câteva fraze rituale în prezența unor martori:

— Îți dăruiesc această fată ca să aducă pe lume copii legitimi.

— O primesc !

— Îți mai dau ca zestre zece talanți.

— Primesc și banii cu plăcere !

Engyesis nu era, de fapt, ceremonia căsătoriei propriu-zise, ci un fel de logodnă, care însă angaja cele două părți contractante în mod deosebit.

Cununia, gămos, ce avea ca finalitate mutarea împreună a celor doi însurăței, se desfășură în luna Gamelión (ianuarie) și fu patronată de Hera, zeița căsătoriilor.

Fericitul eveniment începu în ajunul zilei, când Aspasia se mută în locuința frumosului Polemon, nu înainte însă de a aduce sacrificii divinităților care protejau această legătură dintre oameni: Zeus, Hera, Peithó și Apolon. Fata dedică zeităților obiectele personale din copilărie, rostind următoarele cuvinte:

— Aspasia, gata să mă mărite, ți-a consacrat ție, Artemis, tamburinele ei, mingea cu care se juca și fileul care-i ținea părul strâns. Fecioară, eu îți

dedic ție, zeiță fecioară, precum se cuvine, și păpușile mele împreună cu hainele lor.

Apoi un întreg alai se deplasă la fântâna Cal-lirrhóe ca să ia apă pentru ritualul de purificare a tinerei logodnice.

Femeile duceau torțe aprinse, iar în mijlocul lor se afla un bărbat care cânta din oboi. În urma alaiului venea o femeie ce purta o amforă ovală, loutrophóros, cu gâtul lung și subțire, pe care era pictată întreaga scenă descrisă.

În ceea ce îl privește, potrivit ritualului, Pole-mon Limantis trebuia să facă o baie.

— Ifigia, ai împodobit casa cu ghirlande de frunze de măslin și de laur? își întrebă Aspasia tânăra sclavă.

— Da, stăpână. Întocmai cum mi-ai poruncit.

— Prea bine!

— Tatăl tău mi-a spus că va avea nevoie de toți patru, la banchetul pe care-l va da în cinstea căsătoriei tale.

Părintele viitoareii mirese îi dăruise acesteia pe sclavii Ifigia, Saglia, Teramen și Euzonos.

— Zicea că trebuie să îți acoperi chipul cu un văl care să te ferească de rele, să porți la gât cele

mai frumoase bijuterii, iar pe cap să ai cunună, preciză sclava.

— Așa am să fac.

În același timp, Polemon vorbea cu cavalerul său de onoare, párochos.

— Îți mulțumesc, prietene, că mă însoțești la nuntă ! Te vei bucura de toată recunoștința mea.

— Nu asta e important, Polemon. Ești tu oare fericit ? Asta aș vrea să-mi spui !

— Din cale-afară, bunule tovarăș. O femeie ca Aspasia nu cred că mai există în întreaga Atenă !

Ospățul începu așa cum fusese planificat. Bineînțeles, bărbații și femeile-s-au așezat separat, înfruptându-se din mâncăruri tradiționale, după ce s-au îndopat cu prăjituri din susan menite să asigure fertilitatea.

— Am scăpat de rău, am găsit ceva mai bun ! se auzi vocea unui băiat, amphithalés, care se plimba printre mese și oferea tuturor pâine dintr-un coș.

La sfârșitul ospățului, Aspasia primi daruri de la toți nuntașii, mulțumindu-le acestora din toată inima.

Spre seară se formă un nou alai, care o conduse pe tânăra mireasă până la noua ei locuință.

Mirii străbătură distanța într-o căruță trasă de catări și mânată de párochos, prietenul mirelui.

Aspasia luase cu ea, pe lângă darurile de nuntă, un grătar și o sită – simboluri ale activităților gospodărești pe care urma să le înceapă a doua zi.

— Ești fericită, soția mea ? o întrebă Polemon, luând-o de mână.

— Din cale-afară, stăpânul și soțul meu ! îi zâmbi ea îndrăgostită, în sunetele cântecului nupțial acompaniat de liră și oboi.

Nuntașii care îi petreceau veneau în urma atelajului, purtând făclii aprinse în mâini.

Ajunsă în fața casei mirelui, căruța se opri pentru ca mirii să coboare și să-i salute pe părinții lui Polemon, ce îi așteptau în prag. Tatăl lui purta pe cap o cunună de mirt, iar mama – o torță aprinsă în mână.

Peste creștetul miresei fură lăsate să cadă nuci și smochine uscate, după care ea primi o bucată din prăjitura nupțială, pregătită din susan și miere, precum și o gutuie, simbol al fecundității.

— Și-acum, intrați în camera nupțială, rostitătl lui Polemon într-un târziu. Iar tu, párochos, păzește ușa și nu lăsa pe nimeni să intre la ei, după cum este obiceiul.

Ajunsă înăuntru, Aspasia știu că își putea scoate vălul de mireasă. Sări de gâtul soțului ei și îl sărută pățimaș pe gură.

— Te iubesc atât de mult, Polemon !

El îi mângâie părul, apoi formele corpului, strângând-o cu ardoare la piept.

— De ce fac atâta gălăgie nuntașii ? întrebă tânăra curioasă.

— Cântă și țipă ca să alunge duhurile rele, frumoasa mea.

— Atunci s-o facă în continuare. Vreau ca nimic să nu tulbure uniunea pe care am făcut-o astăzi.

Polemon se dezlipi de lângă ea și începu să-și dezbrace costumul de sărbătoare, după care stinse torțele ce ardeau în cameră, lăsând numai una aprinsă.

Sfioasă, Aspasia căută un colț mai întunecat al încăperii și se dezbracă și ea, după care intră repede sub așternuturi.

— Iubitul meu stăpân, ai să mă iubești toată viața de acum înainte ?

— Da, frumoasa mea. Doar de aceea te-am luat la mine în casă. Iar tu ai să-mi faci copii frumoși și sănătoși, nu-i așa ?

— Întocmai, iubite Polemon ! confirmă Aspasia, cuibărindu-se timidă la pieptul lui.

Aștepta să fie „modelată” de mâinile puternice ale soțului ei și era nerăbdătoare să guste din pocalul sfânt al voluptății. Voia să fie sărutată și stăpânită de dragostea lui, în același timp dorind să-i ofere cele mai mari bucurii pe care le putea aștepta un bărbat de la o femeie. Mâinile lui erau atât de calde, iar atingerea lor – atât de cațifelată, încât tânăra se simțea deja în al nouălea cer. Încerca senzații nebănuite până atunci, care îi dădeau fiori pe șira spinării.

Bărbatul îi explorează trupul de o senzualitate aparte, la început cu palmele, apoi cu buzele-i înfierbântate și cu limba, pentru a se pierde în cele din urmă într-un sărut năvalnic, irezistibil și pasional.

Sfârcurile miresei lui înfloriră de plăcere, ceea ce îl excită și mai tare pe soț. Îi mângâie sânii cu

dragoste, îi sărută și îi alintă cu pricepere, ca apoi o mână să coboare din ce în ce mai jos, în locul secret dintre pulpele ei.

Când Polemon se urcă peste ea, Aspasia constată cu surprindere că greutatea lui n-o deranja absolut deloc. Dimpotrivă.

Cât de mult îl iubesc! mai apucă ea să gândească înainte ca o durere ascuțită, pe care, culmea, parcă o cunoștea, să îi tulbure întreaga ființă...

VII.**Frământările unei slave**

— Trezește-te, dragul meu ! îi zise ea a doua zi de dimineață, aducându-i ligheanul cu apă pentru a se spăla. Astăzi e de asemenea o zi de sărbătoare.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, surprins să audă vocea iubitei lui trezindu-l din somn. Dar imediat își aduse aminte că, în ajun, devenise soțul și stăpânul acelei frumuseți fără de margini.

— Așa e, fericirea mea ! Vor veni în curând părinții tăi pentru a ne aduce daruri. Nu trebuie să ne găsească în pat, ai dreptate !

Noul cuplu, epăulia, urma să primească și zestrea promisă, ce avea să fie înmănată mirilor în chip solemn, protocolar.

— Fie ca prosperitatea și copiii să nu ocolească al nostru oicos (cămin – n.t.), stăpânul meu !

— Și tu să fii fericită alături de mine, Aspasia !

În privința fericirii ei viitoare, tânăra soție avea unele concepții deloc potrivite cu dogmele sociale și religioase ale cetății.

În mod normal, nevasta unui atenian era obligată să trăiască închisă în casă și nu avea nici un drept juridic sau politic, putând fi considerată mai degrabă o sclavă. În ciuda acestui fapt, ea deținea autoritatea în conducerea gospodăriei. Pentru sclavi, ea era déspoina, adică stăpâna.

Aspasia era convinsă că îl va determina pe Polemon cu timpul să-i acorde o mai mare libertate decât aveau celelalte femei și să o considere egala lui, cel puțin în casa în care locuiau împreună. Moștenise de la tatăl său tăria de caracter necesară și era sigură că omul cu care se măritase o va înțelege în această privință. Pe ea o interesa de mult ceea ce se întâmpla în afara casei, prerogativă ce revenea în exclusivitate bărbaților.

— Până la sosirea părinților tăi ai putea să te ocupi de-ale casei, îi porunci el.

— Așa am să fac, dar nu mai ai nevoie de mine?

— Nu. După ce mă spăl, mă îmbrac și o să vin să văd cum te descurci.

— Îmi poți spune, stăpâne, cam ce aștepti de la mine ?

— Trimite-i la muncă pe servitorii care nu lucrează acasă, dă porunci și supraveghează-i pe ceilalți, ia cheile de la hambare și de la odăi – simbolul autorității de care te bucuri – după care poți învăța de la mama mea cum trebuie drămuite cheltuielile casei. În câteva zile urmează să vină lâna, așa că vezi cine are nevoie de haine noi. Dacă vreun sclav este bolnav, ia aminte să i se dea îngrijirile necesare. Cu timpul vei deprinde tot ceea ce ești dator să faci, fii pe pace !

— Prea bine, stăpâne ! îl aprobă Aspasia, apropiindu-se de el pentru a-i săruta mâna în semn de devoțiune.

Zilele ce urmară fură foarte fericite pentru tânărul cuplu. Ea se ocupa cu cinste de atribuțiunile ce-i reveneau în casă, iar el își vedea de treburile bărbătești personale și de cele ale cetății în cadrul agorei, de dimineața până seara, când venea acasă. Nimic nu umbrea dragostea lor liber consimțită, contrar obiceiului elen împământenit.

Într-una dintre zile, înainte de culcare, tânăra femeie îl întreabă:

— Polemon, mâine aş vrea să ies din casă pentru a-mi cumpăra o rochie. Tesmoforiile se apropie şi aş vrea să fiu frumoasă pentru tine cu ocazia acestei sărbători. Îmi dai voie ?

— Da, răspunse el după câteva clipe de gândire. Însă nu uita că nu poţi ieşi în cetate neînsoţită.

— Ştiu, stăpâne ! O voi lua cu mine pe tânăra Ifigia, dacă nu te superi. Iar după ce termin, aş vrea să-mi vizitez părinţii.

— Bine, pecetlui el şi această cerere, trăgând-o aproape pentru a o săruta. Apoi se desfătă cu parfumul ei îmbietor şi cu pielea catifelată, iubind-o cu pasiune ca în fiecare seară.

Dimineaţa, Aspasia se trezi mult mai devreme ca soţul ei. Umblând în vârful picioarelor, îi pregăti acestuia ligheanul cu apă şi un prosop curat, după care se duse să împartă porunci. Când termină, o chemă pe sclava Ifigia deoparte.

— Da, déspoina ! Ce trebuie să fac ?

— Pregăteşte-te să mă însoţeşti prin cetate, după ce va pleca stăpânul. Trebuie să-mi cumpăr o rochie şi alte câteva mărunţişuri, după care îmi voi vizita părinţii.

— Iartă-mă că te întreb, stăpână, însă ți-a dat voie soțul tău ?

— Da, dar de ce ai vrut să știi asta ?

— Fiindcă, în caz contrar, eu aș fi pedepsită mult mai crunt decât tine. Numai el este cel care-i poate îngădui soției sale să iasă din casă.

— Știu asta, Ifigia, dar e bine să-mi reamintești unele lucruri, până când mă voi obișnui cu ele. Mai bine spune-mi, tu te pricepi la cumpărături ?

— Destul de bine, dés-poina. Mama stăpânului m-a luat adesea cu ea prin târg.

— Atunci am făcut bine că te-am ales pe tine ca să mă însoțești. Nu uita că trebuie să cumpărăm și vin pentru soțul meu, căruia îi place să bea două pocale îndoite cu apă, seara, înainte de culcare.

— Dacă iei o cantitate mai mare, n-ar fi bine să ne însoțească și sclavul Teramen ? îndrăzni fata să întrebe.

— Nu. Negustorul poate pune un sclav de-al lui să ducă vinul, nu-i așa ?

— Așa e, stăpână ! răspunse Ifigia, lăsând capul în jos, întristată.

Tânăra stăpână remarcă acel comportament, însă n-o descusu pe fată, gândindu-se la treburile pe care le mai avea de făcut.

Abia mai târziu, după ce Aspasia părăsi casa părinților săi, își întrebă sclava:

— De ce te-ai întristat când am hotărât să nu-l luăm pe Teramen cu noi ?

Dar cum Ifigia nu îndrăzni să-i răspundă, Aspasia insistă:

— Dar spune o dată ! N-ai auzit ce te-am întrebat ?

— Ba da, despoina, dar mă tem...

— De mine ? Atunci înseamnă că ești mai proastă decât am crezut. Ți-e teamă de o pedeapsă pe care încă n-ai primit-o. Uți că nimeni n-a suferit din pricina mea până acum ?

— Nu, stăpână, nu uit !

— Spune ce ai pe suflet ! îi ceru Aspasia imperativ, oprindu-se în mijlocul drumului.

Cu fața toată roșie de rușine, tânăra sclavă începu să se bâlbâie la început, după care îndrăzni să rostească dintr-o suflare:

— Îl iubesc pe Teramen și el mă iubește.

— Și ce-i rău în asta ?

— Nimic, însă sclavii n-au dreptul la așa ceva fără îngăduința stăpânilor.

— Înțeleg. Și de ce crezi tu că nu ați putea dobândi îngăduința de a vă căsători ?

— Pentru că stăpânii noștri atenieni consideră că sclavii sunt mult mai devotați și mai harnici atunci când n-au familie. Apoi, dacă cei care se căsătoresc fac copii, aceștia trebuie hrăniți din banii stăpânilor până când sunt în stare să facă anumite munci.

— Bine, Ifigia. Deocamdată nu vom mai vorbi despre asta, dar mă voi gândi la cele ce mi-ai spus. Nu uita însă că trebuie să-mi fii devotată și să ascuți cu sfințenie de toate poruncile mele.

— Am înțeles, dăspoina. Așa voi face !

VIII.

O trezire mult așteptată

La o săptămână după începerea tratamentului pe bază de litiu, pacienta doctorului Kramer dădea semne tot mai încurajatoare că era pe cale să-și revină. Medicul îi mări doza, plin de speranță, iar într-o seară, pe când stătea alături de patul ei, se trezi prins de mână de către bolnavă. Fata chiar îi zâmbea în colțul gurii, în același timp privindu-l cu ochii larg deschiși.

— Linda ! nu-și putu reprima Max un strigăt de bucurie. Te întorci printre noi ? Cât de mult am așteptat acest moment !

Psihiatrul nu mai avea nici o urmă de îndoială. Ea avea să-și revină ! În curând vor putea comunica.

În această seară, își zise el, îi voi mări din nou doza de litiu, după care începu să-i mângâie mâna cu o tandrețe fără margini.

În ziua următoare, după numai trei ore de somn, dr. Kramer intră plin de speranță în rezerva Lindei Oliver. Fiona Rollins îi schimba așternuturile, după ce se ocupase de igiena ei corporală.

— Doctore, îi zise asistenta entuziasmată în loc de bună ziua, am impresia că pacienta noastră este mult mai cooperantă în această dimineață. Am avut senzația în permanență că voia să mă ajute în timp ce o spălam.

— Mă bucur să aud asta ! Aseară m-a prins de mână și mi-a zâmbit. Cred că foarte curând o vom avea din nou printre noi, dacă mă pot exprima așa.

Conștientă de ceea ce auzea, Linda își încreți buzele, mușchii din jurul ochilor i se încordară și, printr-un mare efort de voință, reuși să articuleze:

— Apă !

— Ia te uită ! sări Fiona bucuroasă. Domnișoarei i s-a făcut sete...

— Adu-i te rog un pahar și un pai ! se arătă doctorul la fel de încântat.

Era pentru prima oară după atâtea luni când Linda accepta ceva de băut (despre hrană încă nu putea fi vorba), altfel decât intravenos.

Max turnă apă în paharul adus de asistentă și îl apropie de buzele fetei. Linda prinse paiul cu buzele, începând să sugă încetisor dar cu multă poftă, după cum se putu citi pe chipul ei mulțumit.

— Ei, cum ți se pare această dimineață ? o întreabă psihiatrul, așezându-se pe pat alături de ea și luându-i o mână într-ale sale.

Pacienta nu-i răspunse, dar asta nu-l descurajă pe bărbatul în halat alb.

— Ai dormit bine ?

Nici de astă dată Linda nu-i răspunse, deși era evident că înțelegea ce i se spunea după privirea cu care se uita în ochii lui.

— Dacă vrei să-mi răspunzi afirmativ, strânge-mă o dată de mână. În caz contrar, strânge-mă de două ori. Ai înțeles ?

În acel moment, lui Max îi veni să sară până în tavan de bucurie. Ea îl strânsese de mână o dată, după care așteptă o nouă întrebare.

— Fiona, țin să te anunț că domnișoara Linda a început să comunice cu noi. Vrei să-i pui vreo întrebare ?

— Eu știu, doctore ? ! Întrebați-o...

— ... De ce n-o întrebi chiar tu ? Eu voi primi răspunsul și ți-l voi transmite.

— Domnișoară, ați vrea să facem o plimbare prin parc ? Întrebă asistenta, curioasă și timidă în același timp.

— Zice că da, Fiona. M-a strâns o dată de mână, după codul pe care l-am stabilit între noi. Am convingerea că în două-trei zile o să și vorbească.

— Să dea Dumnezeu ! mai spuse asistenta, părăsind în cele din urmă rezerva.

Rămas singur cu ea, bărbatul îi duse mâna la buze și i-o sărută, spunându-i:

— Nici nu știi cât de mult mă bucură îmbunătățirea stării tale de sănătate !

Oare de ce am făcut acest gest ? se întreabă el imediat. Să fie vorba doar despre un entuziasm necontrolat, despre un gest total nevinovat și ușor inconștient sau de vină e un anume sentiment pe care-l nutresc pentru această pacientă ?

Incapabil să formuleze un răspuns satisfăcător, Max preferă să treacă cu vederea întâmplarea respectivă, continuând dialogul cu bolnava.

— Mai vrei apă ?

Ea îi răspunse prin două strângeri de mână, la un interval scurt una de cealaltă.

— Ți-e foame cumva ?

Răspunsul fu același.

— Ai vrea să-ți citesc ceva ?

Urmă o singură strângere de mână.

— Ce anume ? Un roman, o nuvelă, o poezie, fișa medicală, un tratat de psihiatrie ?...

La toate aceste variante, răspunsul ei fu același, traducându-se prin „nu“.

— Ziarele ?

În sfârșit, nimerise. Dar cum n-avea nici o gazetă sau vreo revistă la îndemână, îi zise:

— Cobor până în stradă să cumpăr. Să fii cuminte până mă întorc și să nu adormi ! Vreau să mai stăm de vorbă, bine ?

Încă o strângere de mână îl convinse că fusese bine înțeles, apoi Max ieși în grabă din încăpere.

Pe drum se gândi s-o întrebe dacă voia să-l cheme la spital pe logodnicul ei. În sinea lui spera ca răspunsul să fie negativ, deși știa că acest lucru era foarte improbabil.

Da, dar dacă el nu va veni ? se gândi medicul la o eventualitate pe care n-o luase în calcul până atunci. Un asemenea refuz îi va face tare rău pacienței lui, asta e sigur. Mai bine nu amintesc de el și gata. Când va putea vorbi, mai vedem noi. Acum, ce i-aș putea spune ? Că Nathan Miller n-a mai dat pe la spitalul „St Thomas” de două luni, mulțumindu-se să o sune pe asistentă săptămânal, întrebând-o formal cum se mai simțea logodnica lui ?...

După două zile, Linda își întâmpină medicul cu un „hello !” rostit din vârful buzelor, făcându-l pe acesta din cale-afară de fericit.

— Bună dimineața ! Ce mai face pacienta mea favorită ?

— Destul de bine, doc, răspunse fata cu oarecare greutate, făcându-l pe medic să se apropie mai mult de ea pentru a o auzi.

— Știi cum mă cheamă ?

— Dr. Kramer.

— Așa e. Dr. Maximilian Kramer.

— De când sunt bolnavă ?

— Au trecut câteva luni..., ocoli el un răspuns precis.

— Adică am fost în comă ?

— Ai fost, într-adevăr. Linda, vom continua să stăm de vorbă mult timp de acum încolo, așa că, dacă te simți obosită, poți să-mi spui și facem o pauză. Bine ?

Ea acceptă propunerea printr-o clipire a pleoapelor și continuă să-i pună întrebări:

— Am avut un accident, nu-i așa ?

— Exact. Îți amintești acele clipe nefericite ?

— Eram cu viitoarea mea soacră. Ea ce a pățit ?

— A decedat în drum spre spital. Doctorii n-au mai avut ce să-i facă.

— Asta înseamnă că nu m-am mai căsătorit, adăugă Linda și două lacrimi grele i se prelinseră pe tâmpile.

Totuși, ea nu avu curajul să întrebe de Nathan. Cu siguranță că urma să fie anunțat de cineva din personalul spitalului.

— Spune-mi, doc, în ce stare mă aflu ?

— Ai suferit câteva fracturi, ai avut o coastă ruptă și o contuzie la cap, dar toate s-au vindecat

de câțeva vreme. Cea mai complicată a fost contuzia. Urmarea acesteia a fost un cheag de sânge pe creier, care între timp s-a resorbit, însă nu în totalitate. Este foarte probabil ca acesta să fi blocat unele funcții ale creierului.

— Am fost operată ?

— Nu. Specialiștii au considerat că cheagul nu era chiar atât de mare și, la insistențele mele, au așteptat să vadă evoluția acestuia. Până acum se pare că lucrurile merg bine.

— Deci, am șanse să îmi revin complet ?

— Nu într-o zi sau două, dar este foarte probabil. Cel puțin asta este convingerea mea și nu voi abandona lupta cu boala până când nu voi ieși învingător. Desigur, împreună cu tine.

— Mulțumesc, dr. Kramer !

— Îți aduci aminte de serile în care îți citeam și îți vorbeam despre tot felul de lucruri, în vreme ce tu erai imobilă în acest pat pe care cred că-l urăști ?

— Ca prin vis. O dată mi-ai povestit despre terapia prin muzică, nu ?

— Aşa e ! se entuziasmă Max pentru că tratamentul său dăduse roade.

— Mi-ai pus şi muzică simfonică...

— Linda, cred că te-ai obosit destul. Ar fi mai bine să dormi până la următoarea noastră conversaţie. Ai vreo dorinţă anume pentru când te vei trezi ?

— Aş mânca o supă, dacă se poate !

/

IX.**Un adevăr dureros, dar necesar**

În ziua următoare, colega de salon a Lindei Oliver fu externată la cererea rudelor ei.

Pacienta doctorului Kramer îl aștepta pe acesta ridicată pe perne, în capul oaselor, având un surâs amar pe buze.

Cu siguranță că asistenta Rollins o ajutase să se așeze în această poziție, găsi psihiatrul îndată o explicație plauzibilă. Și nu se înșela.

— Am vorbit cu Fiona și mi-a povestit despre Nathan, logodnicul meu. Știe că mi-am revenit, dar nu s-a mai obosit să mă viziteze. Probabil că s-a încurcat cu altcineva. Mai bine nu-mi reve-neam din comă..., mai zise tânăra îndurerată.

— Nu vorbi așa, Linda ! Viața e un dar de preț de la Dumnezeu. Nu poți să nu te bucuri de el !

— Poate că ai dreptate, dar cum voi trăi eu de-acum încolo ?

— Cu ajutorul meu, îi scăpă lui Max o afirmație destul de hazardată, date fiind împrejurările. Vreau să spun că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a te ajuta să te refaci.

De la o zi la alta, starea sănătății pacientei devenea din ce în ce mai bună. După circa o săptămână, dr. Kramer o găsi în sala de mese, unde ajunsese – așa cum dorise – pe propriile picioare, dar sprijinită de asistenta Rollins cu care se împrietenise.

— Din câte văd eu, ți-ai propus să ne părăsești, îi zise Max cu reproș în glas, desigur, în glumă.

— Problema e că nu știu cum mă voi descurca singură în casa părinților mei.

— Ți-am spus că voi fi alături de tine, Linda. Nu-ți face griji de pe acum. Mai bine concentrează-te asupra confruntării cu boala de care încă nu ai scăpat.

— Știi, doc, m-am gândit mult la fostul meu logodnic și încep să-mi dau seama că nu este atât de vinovat față de mine precum am considerat la început.

— Ce vrei să spui ?

— Că e mai bine că nu ne-am căsătorit. Nathan nu este un tip atât de profund pe cât mi-aș fi dorit eu, iar mariajul nostru s-ar fi transformat repede într-un fiasco. Dar să lăsăm asta! Sunt foarte curioasă ce s-a întâmplat cu casa primită drept moștenire. Oare mi-au luat-o între timp, dat fiind că era ipotecată?

— Nu. Miller a suportat toate cheltuielile, inclusiv pe cele legate de spitalizare.

— Ce-ți spuneam? Are un suflet bun, însă asta nu e suficient, din păcate... Mă ajută să mă întorc în salon?

— Te simți bine?

— Nu știu ce să-ți răspund?! Mi s-a făcut somn și am ameteți. Poate o fi de la medicamente sau de la oboseală. Dacă voi dormi vreo două ore, cu siguranță că îmi voi reveni.

Într-adevăr, când se trezi, Linda se simțea mult mai bine. La scurt timp își făcu și Max apariția. Nu voia s-o lase singură, mai ales în acele momente dificile pe care le traversa.

— Cum ai dormit?

— Pe o parte, cu o mână sub cap, glumi ea.

— Mă bucur! Să-ți aduc ceva de mâncare?

— Nu. Cred, însă, că mi-e sete.

După ce bău sucul de portocale oferit de Max, fata îl întrebă:

— Doc, ești căsătorit ?

— Am fost, dar mi-a trecut. De ce mă întrebi ?

— Aș vrea să știu mai multe despre tine. Vrei, nu vrei, ești cel apropiat om pe care-l am pe lumea aceasta.

— Poate altădată, însă mă bucur că mă consideri un prieten. Apropo, aș vrea să-ți fac cunoștință cu cineva, adăugă psihiatrul, părăsind încăperea.

Peste cinci minute se întoarse în compania altui bărbat în halat.

— Ți-l prezint pe dr. Joseph Dutton ! El este cel care ți-a îngrijit toate rănilor suferite în urma accidentului.

— Mulțumesc pentru tot ce ați făcut ca să mă salvați, doc ! rosti Linda cu sinceritate.

— Mă bucur să te văd înzdrăvenită ! Sconcsul ăsta nu mi-a spus o vorbă despre revenirea ta spectaculoasă până alaltăieri, când ieșeam din tură. Ieri am fost liber și abia astăzi am venit din nou la spital. Cum te simți ?

— Destul de bine, dacă nu țin cont de slăbiciunea care mă împiedică, deocamdată, să fiu la fel de vioaie cum eram înainte.

— Asta e bine. Când o să ieși într-o seară la restaurant, nu uita să mă inviți și pe mine !

— S-a făcut !

Jo își luă rămas bun și părăsi rezerva pentru a-și vizita alți pacienți.

— Simpatice doctorul Dutton ! aprecie Linda în urma acestuia.

— Mi-e prieten, zise Max cu o oarecare mândrie în glas. Poate cel mai bun din acest spital. Mă pot așeza lângă tine pe pat ? o întreabă psihiatrul, după ce puse un CD cu muzică de Strauss.

— Până acum îmi cereai voie ? Eu zic că îți revine acest drept, după eforturile pe care le-ai depus pentru readucerea mea în simțiri, nu crezi ?

— Nu, Linda. Asta este profesia mea. Era datoria mea să te ajut.

— Din câte am aflat, aprecie fata cu îndrăzneală, punându-și mâna pe a lui, ai făcut mai mult decât un medic obișnuit care are grijă de o pacientă.

— Ce vrei să spui ?

— Că ai pus mult suflet în munca ta și ai fost printre puținii care au crezut că mă voi însănătoși.

— Zgripturoaica de Fiona trebuie să mă fi turnat ! Niciodată nu-și poate ține gura...

— Sper că n-ai s-o cerți, doc. E o fată cu un suflet mare, să știi !

Acum el îi ținea mâna, mângâind-o din obișnuință, aproape fără să-și dea seama ce făcea. Gestul său avu darul de a o liniști Linda și asta îl umplu de încântare.

Când aria se termină, el se ridică și opri aparatul.

— Vrei să pun altă muzică ?

— Cred că e suficient pentru astăzi.

Bărbatul își ocupă iarăși locul pe pat, alături de ea, iar Linda îi întinse din nou mâna sa, tânjind după calda lui atingere.

— Din câte observ, ți s-a făcut somn. Astăzi voi pleca și eu acasă mai devreme. Dar mai înainte aş vrea să te întreb ceva.

— Te rog !

— Îți aduci aminte unele lucruri de când te aflai în comă ?

— Te referi la lucruri reale ? La gesturi și alte chestii dintr-astea ?

— Da.

— Doar frânturi. Îmi amintesc, spre exemplu, cum îmi dezmierdai părul înainte de culcare. N-ai vrea s-o faci și acum, doc ?

Din cale-afară de înduioșat, el o mângâie cu tandrețe, după care îi ură „somn ușor” și părăsi salonul fericit.

X.**Primul sărut**

— Max, acum nu mai am nici o îndoială ! îl luă din scurt dr. Dutton a doua zi de dimineață.

— Iarăși vrei să mă tachinezi ?

— Nu, dar evoc o realitate. Tu ai făcut o pasiune pentru Linda și – fie-mi iertat acest gând ! – nu te condamn.

— Trebuie să recunosc, nu-i așa ? Nu mă mai pot ascunde.

— Exact. E cât se poate de vizibil, așa că recunoaște !

— Ei bine, prietene, cu riscul de a-mi pierde licența, să știi că m-am îndrăgostit de ea.

— Atâta timp cât fata nu te reclamă, iar tu nu te sui peste ea în patul de spital, nu văd cum s-ar putea afla...

— De ce ești mitocan ? Mă vezi tu în stare să fac așa ceva ?

— După felul în care-mi vorbești, da, râse Dutton, depărtându-se de amicul său. Diseară poate bem o bere împreună.

— De acord. Treci pe la mine înainte de plecare. Vreau să spun pe la...

— ... Lasă că știu eu unde te găsesc !

Linda era foarte veselă în acea dimineață.

— Bună, doc, cred că săptămâna viitoare va trebui să-mi dai drumul acasă. Mă simt în formă !

— Nu știu dacă va fi exact cum spui tu, însă n-am nimic împotriva. Chiar mă bucur.

— Ai să vezi !

— Oricum, va trebui să-ți continui tratamentul cu strictețe până când cheagul de sânge de pe creier se va resorbi în totalitate.

Nu peste o săptămână, ci exact după unsprezece zile, Linda părăsea spitalul, fericită că „înviase”. Maximilian Kramer o conduse cu mașina acasă, ajutând-o să transporte puținele lucruri strânse în lunga sa perioadă de internare.

— Nici nu știi ce emoții mă încercă, doc ! Oricum, e atât de bine acasă !

— Dacă vrei, dau un telefon și angajez o femeie care să-ți facă puțină curățenie pe-aici.

— Nu e nevoie. Fiona și-a luat două zile libere ca să mă ajute, drăguța de ea. Vine mâine dimineață.

— Asta înseamnă că ați devenit prietene.

— O, da ! Această fată m-a ajutat foarte mult și îi sunt profund îndatorată.

— Bine, Linda, cum vrei tu. Dar, spune-mi, ce vei mânca diseară ?

— Îmi vine mie o idee.

— Eu ziceam că poate mergem împreună la un restaurant...

— Ca să sărbătorim, în sfârșit, însănătoșirea mea ? N-ar fi rău !

— Vin să te iau la 7.00 p.m. ?

— Da, e bine. Însă deontologia profesională îți permite să ieși cu o pacientă ?

— În interesul vindecării ei complete, da.

— Și acesta este singurul motiv pentru care vrei să ieșim împreună ?

— Nu, răspunse Max după o scurtă ezitare, dar cine poate afla întregul adevăr ?

— Ha, ha, ha ! Asta cam așa e, doc. Nimeni. Sau aproape nimeni...

— Atunci te las ! Ne vedem la 7.00. Și nu-mi mai spune doc, bine ? Persoanele apropiate mi se adresează cu Max.

Cu o punctualitate de invidiat, psihiatrul sună la ușa casei de pe Pickard Street nr. 19, cu zâmbetul pe buze, iar când fata deschise, îi dăruie un buchet de flori de câmp.

De bucurie, ea îi sări de gât, sărutându-l pe amândoi obraji.

— Îți mulțumesc din suflet, Max ! Iartă-mi această ieșire, însă n-am avut prea multe ocazii în viața mea să primesc flori.

— N-am de ce să te iert. Chiar mi-a plăcut !

— Da ? Mă bucur !

— Ei, ești gata de plecare ?

— Stai numai puțin, să-mi iau o jachetă. La întoarcere va fi ceva mai rece ca acum.

Când reveni și după ce închise ușa, doctorul îi vorbi din nou:

— Am uitat să te întreb dacă-ți place peștele.

— La nebunie ! Dar după câte perfuzii am făcut în ultima vreme, cred că aș fi capabilă să mănânc și un cal întreg.

— Am rezervat o masă la „Faulkner's”. Ai mai fost vreodată acolo ?

— Cred că glumești ! Bineînțeles că n-am fost.

Dr. Kramer conducea automobilul său Rover cu prudență, fără a se grăbi. Rezervarea fusese făcută pentru ora 7.30 p.m. așa că mai aveau câteva minute bune la dispoziție.

Linda sorbea din priviri clădirile, copacii, iarba și pe toți oamenii pe care-i lăsa în urmă, bucurându-se de fiecare detaliu al metropolei. Nici mizeria adunată peste zi n-o deranja; dimpotrivă, i se părea atât de familiară, încât aproape că o îndrăgea.

Nu mai era mult și se întuneca. Soarele deja apusese, iar norii se risipiseră după ploaia de la prânz, care ținuse mai mult de o oră.

Ajunși la restaurant, Max parcă mașina și își ajută pacienta să coboare. Apoi, la braț, se lăsară conduși de un chelner până la masa ce le fusese reținută.

— Ai vreo preferință anume ? o întreabă bărbatul înainte de a comanda.

— Nu. Mănânc orice, numai să fie mult și bun !

— Atunci am să comand eu, i se adresă el chelnerului. Câte o porție dublă de șalău pane bine prăjit, iar ca garnitură, cartofi prăjiți stinși cu sare și oțet. Mai aduceți și două castronașe cu ceapă murată, iar la felul doi vom servi tot pește: calcan cu lămâie și garnitură de legume asortate.

— Ce doriți de băut ? întrebă ospătarul.

— Ce ne recomandați la această cină ?

— Un „Chablis” din anul 1995, dacă-mi permiteți. Merge la fix cu preparatele comandate de dumneavoastră !

— Atunci așa să fie !

Pe parcursul bogatei mese, Max încercă în mai multe rânduri să poarte o discuție cu Linda, însă acest lucru se dovedea a fi imposibil. Fata se afla în permanentă cu gura plină și era incapabilă să răspundă la întrebările lui, darmite să poarte un dialog. Abia când nu se mai afla nimic în farfuria din fața ei, iar suportul special era plin cu oase fără pic de carne pe ele, domnișoara Oliver se declară mulțumită.

— Max, dacă acum îmi mai comanzi și o înghețată triplă, să știi că n-am să te uit toată viața !

Ospătarul turnă din nou vin în pahare și își notă următoarea comandă.

Linda savură înghețata mult mai încet și, ușor amețită din pricina băuturii consumate, deveni ceva mai volubilă ca înainte.

— M-am înroșit la față, nu-î așa ?

— Puțin. Nu uita să-ți iei medicamentele după ce termini de mâncat, bine ?

— Am vreo șansă să uit, cu tine alături ?

— Nici una, îi zâmbi Max, din ce în ce mai fericit pentru faptul că erau împreună. Cât de mult visase la o asemenea seară...

— Aș vrea să te întreb ceva și te rog să nu te eschivezi ca prima dată, doc !

— Parcă era vorba că-mi vei spune Max...

— Bine, Max. Povestește-mi ce s-a întâmplat cu căsnicia ta.

— Dar nu este nici un mister, crede-mă ! E o istorie cât se poate de banală.

— Ador poveștile banale și telenovelele. Îmi spui ?

— M-am căsătorit cu un manechin care avusese un... accident de circulație.

— Deci, este un obicei al tău să le faci curte pacienților...

— Eram sigur că ai să spui asta !

— Am glumit, știi bine !

— Nu, draga mea ! Nu mă îndrăgostesc de toate pacientele mele, dar luându-vă în calcul doar pe ea și pe tine, ai dreptate.

— Ce i s-a întâmplat ?

— A fost lovită de o mașină, suferind o ușoară fractură de bazin. După cinci zile de spitalizare, mă îndrăgostisem de ea, iar după alte două luni ne căsătoream. Ți-am spus, e o poveste cât se poate de banală.

— Nu te-am contrazis nici măcar o secundă. Continuă, deci, cu nepotrivirea care a generat divorțul vostru.

— Nepotrivire este exact cuvântul care se... potrivește perfect în acest context. Ea voia să se distreze 365 de zile pe an, iar eu aveam o profesie de care nu mă puteam despărți. Ea dorea să fim mereu împreună, iar eu aveam destul de mult de lucru la spital. Eu îmi doream copii și un cămin liniștit, iar ea era ahtiata după viața zbuciumată de noapte și după călătorii. Într-un cuvânt, deși

țineam unul la celălalt – vreau eu să cred – am fost nevoiți să ne separăm. Apoi, divorțul n-a mai fost decât o formalitate. Cam asta ar fi tot.

— Atât ? Sinceră să fiu, mă așteptam la o istorioară mult mai tristă, zise Linda dezamăgită. Cu decepții, împăcări și certuri, cu situații limită și alte asemenea.

— Vrei să spui, ca în telenovele, nu ?

— Exact.

— Ei bine, lucrurile s-au petrecut exact așa cum ți le-am relatat. Fără prea multe regrete și fără tragedii ori decepții.

— Prin urmare, nici nu ai apucat bine să te simți un om căsătorit, că ai și redevenit burlac.

— Întocmai. Linda, mai vrei să luăm o sticlă de vin sau crezi că este suficient ?

— Ce mă sfătuiește doctorul ?

— Că una a fost de ajuns.

— Atunci, sunt de acord cu el.

La despărțire, în fața casei, Linda își lipi buzele de ale lui, iar Max o strânse în brațe, fără a întâmpina vreun gest de rezistență din partea ei. Apoi îi mângâie părul și îi ură noapte bună, dispărând în noapte.

Oare m-am îndrăgostit de acest bărbat minunat ? se întrebă tânăra, urmărindu-l cu privirea. În orice caz, este un om extraordinar ! Fără el, poate că și acum aș fi zăcut pe patul de spital, cu prea puține șanse de a-mi reveni vreodată. Dar nu asta e ceea ce mă atrage la Max în primul rând. Este un tip atât de special și m-am obișnuit atât de mult cu el, încât sunt convinsă că nu mă înșel atunci când spun că îmi este foarte drag. Oricum, cel puțin în momentul actual, nu-mi pot'imagina viața fără el !

XI.**Singuri în cabană**

— Bună dimineața, frumoaso ! Te-ai trezit sau încă dormi, căci ai o voce cam somnoroasă ?

— Sunt în picioare de o jumătate de oră. Mă simt atât de bine acum, când toate lucrurile sunt la locul lor, iar casa e curată ! Fiona Rollins a făcut minuni, nu altceva !

— Mă bucur pentru tine !

— Am și o veste proastă, din păcate. În curând va trebui să-mi vând locuința și să-mi cumpăr una mai modestă. Asta e prea mare, iar ratele pe care le am de plătit la bancă sunt de-a dreptul împovăraătoare pentru o singură persoană. M-am gândit bine, dragule. N-am ce face cu ditamai locuința.

— Cum crezi, însă gândește-te de două ori înainte de a lua o decizie definitivă !

— De două ori ? Vrei să spui de o sută sau de o mie de ori. Să știi că am făcut-o deja. E singura alternativă.

— Tu știi mai bine. De fapt, să-ți spun de ce ți-am telefonat. Ce-ai zice de o excursie de două zile și jumătate în munții Cambrieni ? Zburăm cu avionul până la Wolverhampton, apoi închiriem o mașină până la o cabană pe care și-a construit-o acolo dr. Dutton. În total, nu cred că facem mai mult de trei ore.

— Ar fi minunat, Max ! Din partea mea poți procura deja biletele. Cum aş putea refuza o asemenea invitație ?

— Atunci rămâne stabilit. Vineri dimineața plecăm și ne întoarcem duminică seara.

— Perfect ! Abia aștept să plecăm !

— Și eu la fel.

— Apropo, m-a sunat Nathan.

— Și ? întrebă psihiatrul cu sufletul strâns.

— A început să se bâlbâie în legătură cu viitoarea sa căsătorie.

— Și tu ce i-ai zis ?

— I-am urat casă de piatră, asigurându-l că nu-i port nici un fel de ranchiună, ba chiar i-am mulțumit pentru tot ce a făcut pentru mine. De ce să nu recunosc, fără el, astăzi nici n-aș fi avut

unde să-mi așez capul. I-am rămas îndatorată, ce mai !

— Probabil că așa e. Tu știi mai bine. În concluzie, vin poimâine dimineață să te iau. Diseară intru de gardă, așa că, din păcate, nu ne mai putem vedea până la plecare.

— Nu-i nimic. În tot acest timp, mă voi gândi la tine. Te sărut !

În prima seară petrecută la cabana lui Jo, cei doi gătiră împreună și depănară povești în fața focului din soba sufrageriei.

— Mâine plecăm hai-hui pe munte ? îl întrebă ea, căscând fără să pună mâna la gură.

— Plecăm, dar nu hai-hui, ca să nu ne rătăcim. Vom lua o hartă cu noi și o vom ține numai pe poteci umblate. Acum, să mergem la culcare ! Eu dorm aici, în fața focului, iar tu du-te în dormitorul de la etaj. Dacă vrei, mai poți pune câteva lemne în sobă, ca să țină până dimineața.

— Bine, Max. Mă conduci ? îl întrebă ea, pe jumătate adormită.

— Bineînțeles.

Bărbatul îi oferi brațul, însă ea îl cuprinse pe după gât, lăsându-se sprijinită de talie. Când ajun-

seră în cameră, îl rugă să-i facă patul, după care îl îmbrățișă cu dragoste.

— Max, ești atât de bun cu mine, încât nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată !

— Nu-ți face griji ! Vei reuși tu în cele din urmă. Nu sunt un tip pretențios.

După aceste vorbe, gura lui o căută pe a ei cu delicatețe. Linda se ridică puțin pe vârfuri și îi savură buzele, ca în cele din urmă să i le deschidă, senzual, cu limba. Apoi suspină de plăcere și îl strânse cu putere în brațe.

— Oh, Max, mi-a fost atât de dor de tine de când am părăsit spitalul !

Pasiunea fetei îl speria și îl înfiora în același timp. Își aminti de corpul ei, pe care îl văzuse adeseori complet dezbrăcat, și abia se putu abține să nu facă dragoste cu ea chiar în acel moment. Simțea o profundă satisfacție interioară, însă se temea ca excitarea lui să nu genereze gesturi sau fapte pe care, mai apoi, le-ar fi putut regreta amândoi.

— Te vreau, Max ! scânci Linda, simțind că se contopea cu ființa lui.

— Și eu, draga mea, dar poate că nu este momentul cel mai potrivit pentru asta. Mai bine hai să ne gândim până mâine! Noaptea este un sfetnic bun.

Doctorul nu voia ca între ei să existe nici cea mai mică umbră de îndoială atunci când va sosi momentul să facă amor. Totul trebuia să vină de la sine și amândoi să fie pe deplin conștienți că vor să aibă o relație durabilă, bazată pe o dragoste sinceră și pură. Nu încăpea nici o urmă de dubiu în privința sentimentelor lui. El o iubea fără nici un fel de rezerve. Dar oare ea îi împărtășea dragostea?

— Ba eu cred că este un moment favorabil, îl contrazise fata, luându-i o mână și așezând-o pe sânul ei stâng. Simți cum îmi zvâcnește inima de dorință?

— Simt, iubito! – îndrăzni Max să-i răspundă – însă acum suntem destul de obosiți. Ar fi mai bine să ne odihnim. Și mâine e o zi!

Cu toate că o refuzase cu delicatețe, mâna lui neastâmpărată nu se putuse abține să nu mângâie sânul ce-i fusese oferit cu dragoste. Ba chiar îl strânse încetișor de câteva ori, ca apoi să-l abor-

deze pe celălalt în aceeași manieră. Sfârcurile fetei se făceau simțite prin pulovăr în palmele lui, iar bărbatul observă cum se excita din ce în ce mai tare.

Cum să nu te doresc? își zise el în gând, sărutând-o din nou cu pasiune. Poate că vreau să o facem mai mult decât îți dorești tu, însă cu cât vom aștepta mai mult, cu atât va fi mai bine. În sfârșit, printr-un remarcabil efort de voință, reuși să se dezlipească de ea și o întrebă:

— Te dezbraci sau te culci așa? La noapte poate fi destul de frig.

— Dacă nu vrei să dormi cu mine, atunci nu mă mai dezbrac, urâciosule! îi răspunse Linda fără supărare în glas.

Era destul de obosită, cu toate că nu voia s-o recunoască.

Max o ajută să se întindă în pat, o înveli și o sărută din nou pe ochi, pe nas, pe urechi și apoi pe gură.

— Noapte bună, dragostea mea! îi ură el, după care începu s-o mângâie pe păr, așa cum o mai făcuse în nenumărate rânduri.

Ea îi răspunse neinteligibil și adormi ca la comandă sub delicatele lui alintări, după ce îi sărută mâna care îi făcuse și continua să-i facă atâta bine.

Dimineața, Max se trezi sărutat cu patimă de Linda, ce îl îngrămădisese pe acea canapea strâmtă, pe care el dormise, de altfel, destul de confortabil.

— Dacă nici acum nu vrei să facem dragoste – îi spuse ea, zâmbindu-i șmecherește – eu zic că ar fi cazul să te scoli. Programasem o drumeție, nu-i așa ?

— Vrei să spui că ai aceleași gânduri ca aseară, draga mea ? o întrebă el somnoros și plăcut surprins.

— Îmi pare rău că nu ți-ai dat seama până acum ce fel de om sunt ! Eu nu-mi schimb principiile și ideile de la o zi la alta, așa să știi, nesuferitule !

În loc de vreo obiecție sau de vreo remarcă, Max o sărută cu dragoste, după care sări în picioare.

— Atunci, să ne pregătim de drum !

Petrecură împreună o zi minunată, întorcându-se la cabană pe înserat. Cele zece sandvișuri pe

care ea le pregătise dimineața le ținură de foame întreaga zi, dar acum erau flămânzi cu adevărat.

— Linda, eu pregătesc un grătar în curte, iar tu dezgheață carnea până atunci !

— Așa voi face, stăpâne ! răspunse ea în glumă. Mi-e o foame de mor !

— Ți-ai luat medicamentele la prânz ?

— Am uitat, dar le voi lua diseară, după cină. Chiar acum mă duc să mi le pregătesc, ca nu cumva să uit încă o dată de ele.

Deși era destul de rece, noaptea promitea să fie foarte senină, așa că hotărâră să mănânce afară.

Mai apoi, când totul fu strâns și spălat, cei doi se așezară în fața sobei din sufragerie, pentru un ultim pahar de vin.

El stătea pe o blană de urs, rezemat de o canapea, iar ea i se cuibărise la picioare, sorbind cu înghițituri mici din pahar.

XII.

Linda recidivează

— Poate că n-ai să mă crezi, Max, însă eu am visat toată viața la un bărbat ca tine !

Impresionat de cele ce auzea, bărbatul așează paharele pe o măsuță și o ridică pentru a ajunge cu buzele la părul ei. Imediat după aceea, ea îl privi fascinată și începu să-i descheie nasturii cămășii, privindu-i goliciunea cu încântare. Îl sărută apoi pe gură, coborând încet spre gât și explorând cu buzele înfierbântate fiecare centimetru al pieptului său viril.

La un moment dat, fu încercată de o senzație de jenă și își spuse în gând: Oare nu ți-e rușine, Linda Oliver, să îl dorești pe acest bărbat cu atâta neobrăzare ?

Totuși, îl voia atât de mult !...

Își scoase și ea pulovărul, rămânând numai într-un maiou subțire și destul de transparent,

după care își lipi pieptul de al lui și amândoi se pierdură într-un sărut prelungit.

— Te iubesc, Linda ! M-am îndrăgostit de tine în nopțile în care te vegheam și mi-am jurat să te fac fericită într-un fel sau altul.

— Și eu cred că sunt îndrăgostită de tine, Max ! De fapt, sunt aproape sigură. Dar ce-ai vrut să spui cu „într-un fel sau altul“ ?

— Adică, să te văd fericită ori în brațele mele ori într-ale altcuiva, numai fericită să fii !

— Ești atât de bun cu mine ! îi zise ea mișcată, mângâindu-i obrazul și sărutându-l cu patimă. Te vreau, doc ! mai suspină Linda și urmări conturul buzelor lui cu vârful limbii.

Din pricina excitării, tânăra abia mai putea respira. El o depărtă puțin, îi ridică maioul și își strecură o mână dedesubt, prinzându-i un sân în cupa palmei.

Linda rămase goală până la brâu de bună voie și îl prinse pe Max de ceafă, împingându-l cu tandrețe spre pieptul ei și lăsându-se sărutată.

Impresionat de fermitatea superbilor sâni ce îi erau oferiți cu generozitate și dezinvoltură, băr-

batul îi alintă cu gingășie, mușcând cu buzele mugurii aceia înfloriți pe care îi adora.

Ea simți că inima îi era gata să explodeze și ardea de nerăbdare să se contopească cu întreaga lui ființă. De aceea, se smulse din îmbrățișarea lui și, la lumina focului ce ardea în sobă, își scoase pantalonii de trening, întinzându-se pe canapea.

Era atât de frumoasă, așa cum stătea în fața lui numai în slip, încât el simți că mintea i-o luase razna, aducându-l în situația de a nu mai fi stăpân pe propriile reacții. Își scoase la rândul lui pantalonii și se așeză în genunchi lângă canapea, pentru a-i săruta trupul zvelt care, nu peste mult timp, urma să fie al lui în totalitate.

— Vino, dragul meu ! îi șopti Linda înfierbântată și îl prinse de claia de păr care se afla în mare dezordine.

El se ridică pentru a se sui alături de ea și o sărută din nou pe gură, după care îi mărturisi:

— N-am iubit în viața mea pe cineva așa cum te iubesc pe tine ! Cred că este imposibil ca vreun om să iubească mai mult !

Mâna ei se plimba peste spatele gol al lui Max, iar dinții îi prinseră lobul urechii.

— Iubește-mă, doc!

Oricum, el nu mai era în stare să reziste tentației de a o avea. Cei doi, purtându-se ca niște adolescenți îndrăgostiți, se debarasară și de ultimele obiecte de lenjerie ce îi mai despărțeau și se încleștară unul într-altul cu o pasiune nestăvilită.

În scurt timp, în foarte scurt timp, savurară împreună extazul ce le traversă trupurile, după care rămaseră îmbrățișați un sfert de oră.

— A fost minunat, Max! vorbi Linda într-un târziu. Exact așa cum m-am așteptat să fie.

— Îți mulțumesc, iubito, pentru darul pe care mi l-ai făcut!

— Ba nu! Eu îți mulțumesc, doctore! Ești cel mai minunat om de pe pământ!...

Un singur lucru avea să le umbrească fericirea. Linda uitase și în acea seară să-și ia medicamentele, cu toate că și le pregătise din timp pe noptieră...

A doua zi de dimineață, Max fu cel care se trezi primul. Ea dormea încă întinsă pe spate, răsuflând ușor pe gură. Se duse la bucătărie în vârful

picioarelor, ca să nu o trezească, și pregăti micul dejun. Când totul fu gata, își consultă ceasul.

E ora 9.00 deja, vorbi el ca pentru sine. Trebuie să te scoli, puturoaso ! E o zi minunată și e păcat să nu ieșim din cabană.

Linda încă dormea. Max se apropie de ea, îi sărută buzele cu tandrețe și îi șopti la ureche:

— E ora prânzului, dragostea mea ! A venit vremea să te trezești !

Dar tânăra dormea atât de profund, încât nu schiță nici cel mai mic gest că i-ar da ascultare.

— Hei, Linda ! o zgâlțâi psihiatrul de umăr, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce îngrijorarea puneă stăpânire pe el. Linda ! Trezește-te, pentru Dumnezeu !

Dar fata continua să respire inertă, până când deschise niște ochi inexpressivi ce priveau în gol.

Doctorul văzu medicamentele de pe noptieră și înțelese. Pacienta și amanta lui uitase să-și ia doza vitală de litiu !

Se repezi disperat în sufragerie, își căută mobilul prin bagaje și îl activă. Apoi formă numărul

de telefon al prietenului său, plimbându-se de colo-colo prin cameră din cale-afară de nervos.

— Jo, tu ești ?

— Da, amice, cine altcineva ? Cum vă distrați ?

— Din păcate, Linda a căzut iarăși în comă. Sunt disperat... Nu știu ce să fac...

— Îngrozitor ! înțelese dr. Dutton care era situația. Ce ai de gând ? Vrei s-o aduci din nou la spital ?

— În nici un caz. O voi duce la mine acasă și îi voi angaja o asistentă care să o vegheze în lipsa mea. Trebuie neapărat s-o readuc la viață. Nici nu știi cât era de fericită, Jo !

— Te cred, amice, dar cum te vei descurca cu transportul ?

— Am să te rog pe tine să mă ajuți. Mergi la o companie aviatică și închiriază un elicopter în numele meu. Voi suporta eu toate cheltuielile.

— N-ar fi de preferat un aparat de zbor ambulanță ?

— Și ce voi spune dacă voi fi întrebat ? Că mi-am sedus pacienta și am dus-o la munte, dormind cu ea în aceeași cabană ? Nu se poate !

— Înțeleg. Bine, să văd ce pot face. Îți telefonez dacă rezolv ceva.

— Te rog să te grăbești, Jo ! N-am să uit ce faci pentru mine !...

Peste o oră, dr. Dutton își sună prietenul, anunțându-l că elicopterul a plecat deja spre ei.

— Cred că într-o oră și jumătate, maximum două, ajunge acolo. Suie-te pe casă și atârână o cârpă de antena TV. Așa am convenit cu pilotul, ca să poată ateriza la sigur. Apoi te aștept eu pe heliportul de lângă Heathrow. Succes !

— Îți mulțumesc din inimă, Jo ! Voi face exact cum mi-ai spus.

Cei doi prieteni o aduseră pe Linda la Londra aproape de lăsarea serii. O transportară în dormitorul lui Max și coborâră apoi la parter pentru a se sfătui.

— Ai încredere în Fiona Rollins ?

— Am. Linda s-a împrietenit deja cu ea, răspunse Max.

— Așteaptă un telefon de la mine și o pot chema ca să ne ajute. Ce zici ?

— În regulă.

— Vom avea nevoie de niște perfuzii și de medicamente.

— Scrie-mi tu o rețetă și mă duc chiar acum să le cumpăr.

— Nu e nevoie. Trec eu pe la farmacie și pe urmă o rog pe asistentă să le aducă. După ce îi telefonez, mă duc până la ea acasă și îi explic care este situația, ca nu cumva să ne dea de gol.

— Ai dreptate, Jo! E mai bine așa. Dumnezeu, dar te-am băgat și pe tine în această încurcătură!

— Nu-ți face griji din cauza asta. O vom scoate noi la capăt într-un fel. Poate că recăderea pe care a suferit-o Linda nu va dura atât de mult timp ca prima comă.

— Și eu sper asta din suflet.

— Totuși, în organismul ei există acum o însemnată cantitate de litiu, nu?

— Ai dreptate! Voi recurge la același tratament ca prima dată. Mai întâi cu doze mici, apoi din ce în ce mai mari, până când își va reveni complet.

O oră mai târziu, asistentă Fiona Rollins își făcu apariția în locuința psihiatrului Maximilian

Kramer de pe Pratt Street. Înțelesese imediat despre ce era vorba și, cum era liberă, se oferì să stea cu prietena ei până noaptea, când avea să se întoarcă doctorul de la treburile sale.

— Fiona, ar mai fi o problemă.

— Care, domnule ?

— Am de gând să angajez o asistentă pentru supravegherea în permanență a Lindei, atâta timp cât eu sunt plecat. Cunoști vreo persoană care ar putea fi interesată ?

După câteva clipe de gândire, femeia îi răspunse:

— Am o idee ! Dacă mă ajutați cu o vorbă unde trebuie, adică la administrația spitalului, ca să mi se acorde concediul de odihnă pe acest an, mă voi ocupa eu de prietena noastră.

— Dar e o idee excelentă ! se entuziasmă Max, uitând pentru moment de tristețea care-l apăsase din pricina recidivei suferite de Linda. Am să văd ce pot face chiar astăzi. Voi da o fugă până la „St Thomas”.

— Ar fi încă o problemă, doc ! remarcă Fiona, în vreme ce își instala cartierul general în apropierea

bolnavei. Cred că nu o să vă supărați dacă bat vreo două cuie în perete, pentru a atârna perfuziile de ele.

— Asta să fie singura mea supărare ! Nu știu ce mă făceam fără tine...

XIII.

Sărbătoarea femeilor

Trecuseră două luni de la căsătoria ei cu Polemon Limantis și totul decurgea mai bine decât se așteptase. Aspasia se putea declara fericită fără nici un fel de prefăcătorie, deoarece soțul ei era un om minunat și foarte atent cu ea.

Tesmofooriile se apropiau, iar toate familiile înstărite din Atena făceau pregătirile necesare pentru a întâmpina cum se cuvine această sărbătoare rezervată în exclusivitate femeilor.

După manifestările care aveau să se desfășoare în agora cetății, Aspasia primise îngăduința de la soțul ei cel tolerant să organizeze în casa lor și un fel de *sympósion* (banchet, întrunire între băutori – n.t.), la care urma să se consume și puțină băutură regească. Cu alte cuvinte, licoarea fermecată produsă din rodul viței-de-vie, căreia i se mai spunea și „darul lui Dyonyssos“.

Femeile invitate de către dăspoina casei urmau să se distreze cântând pe rând din liră și din flaut, recitând versuri, povestind întâmplări hazlii, spunând ghicitori și bârfind puțin, așa cum îi stătea bine oricărei femei de lume. Câteva sclave aveau să danseze pentru invitate, iar doi sclavi pregătiseră anumite numere de acrobație și jonglerie.

— Polemon, bine ai venit acasă ! Își întâmpină tânăra soție bărbatul, surâzătoare.

— Bine te-am găsit, frumoasa mea ! Dar de ce nu este pregătit sclavul Teramen să mă spele pe picioare ca de obicei ?

— Pentru că astăzi o voi face chiar eu.

— Dar tu nu trebuie să faci asta ! Nu intră în sarcinile tale de soție iubitoare.

— Știu, dar așa vreau eu, pentru a te cinsti și mai mult, stăpânul meu.

— Atunci, fie !

Ea aduse ligheanul cu apă și se așeză pe vine în fața scaunului pe care stătea el, descălțându-l de sandale și începând să-i curețe picioarele.

— Bărbate, mâine sunt Tesmoforiile ! Am pregătit totul așa cum se cuvine, după cum mi-ai dat voie. Vor fi 16 invitate în casa ta.

— Foarte bine. Atunci, eu o să întârzii, ca să nu vă stânjenesc, până la miezul nopții, în casa unui prieten unde vom bea vin.

— Ești atât de bun cu mine, soțul meu iubit !

— Mă bucur că ești fericită și așa aș vrea să fii mereu !

A doua zi, înfierbântate de soarele prânzului, musafirele se strânseseră în casa cinstitului Polemon, într-o încăpere spațioasă și răcoroasă. Erau deosebit de vesele, ceea ce demonstra că așteptaseră această sărbătoare cu multă nerăbdare și speranță.

Pentru început, Aspasia le servi cu apă proaspătă și rece, care a fost savurată cu satisfacție de toate femeile măritate ce-i intraseră în casă. După aceea le oferi prăjituri și începu distracția.

Așa cum se cuvenea, cea dintâi cântă gazda, la liră, apoi instrumentul fu trecut din mână-n mână celorlalte invitate. După un dans foarte animat al sclavelor Ifigia și Saglia, fu servită masa, după cum era de altfel și obiceiul bărbaților – ce aveau

parte de mult mai multe sărbători și ocazii de distracții de-a lungul anului.

Se înserase deja când una dintre ivitate propuse următorul joc:

— Să recite fiecare dintre noi câteva versuri, iar celelalte să numească autorul. Cea ale cărei versuri nu vor putea fi recunoscute va fi desemnată învingătoare și se va bucura de cinstea tuturor. De acord ?

Cum nimeni nu avu nici o obiecție, întrecerea începu.

Se recitară versuri compuse de Simonide în cinstea lui Crios, atletul din Egina, imnul lui Cratinos, strofe din Alceu sau Sappho, apoi altele de Theognis, Kydias din Hermione, Anacreon și Euripide. Dar toate poeziile fură recunoscute fără greșală de cele care le ascultau.

— Cine n-a recitat până acum ? întrebă o tânără soție, rotindu-și privirea prin încăpere spre femeile ce stăteau răstignite pe paturi, între perne.

— Eu, răspunse Aspasia, după o clipă de tăcere.

— Atunci, liniște ! E rândul tău, cinstită déspoina, adăugă cea care vorbise mai devreme.

Stăpâna casei căzu pe gânduri o vreme, închise ochii pe jumătate și, fără să-și dea seama întocmai cum de-i ieșeau asemenea cuvinte din gură, începu să recite:

*Viața asta-i ca un teatru
Iar noi suntem actorii ei.
Da, dar în celelalte teatre
Când urci pe scenă știi ce vrei.*

*Pe când aici, pe scena vieții,
Tu joci cu rolul neînvățat
Și nu există nici sufleurul
Să-ți sufle când te-ai încurcat.*

Rămase mute pentru o vreme, datorită frumuseții și profunzimii versurilor, femeile începură să aplaude cu sinceritate, însă nici una dintre ele nu recunoscă autorul. Nici n-aveau cum...

— Ne dăm bătute, Aspasia, rosti o doamnă într-un târziu. Cui aparțin aceste versuri?

— Nu cred că-l cunoașteți pe autor.

— Tu spune-l și vedem pe urmă!

— Îl cheamă Shakespeare, se pomeni gazda vorbind, neștiind prea clar de unde cunoștea acest nume.

Femeile se uitară una la alta, ridicând din umeri a mirare.

— Nu cumva sunt scrise de tine și nu vrei să recunoști ? încercă una să dezlege misterul.

— Pe toți zeii, nu ! Cum aș îndrăzni eu să fac așa ceva ?

— Și-atunci, ce nume este acesta, căci sună destul de ciudat ? întrebă cumnata ei, sora lui Polemon. E străin cumva ?

— Da, e străin. Autorul provine tocmai din Albion, o țară ce se află mult mai aproape de Roma decât de Elada...

Petrecerea se încheie cu puțin timp înainte de miezul nopții. Imediat după aceea sosi acasă și Polemon, ce părea destul de vesel.

— Ei, cum v-ați distrat, iubita mea nevastă ?

— Minunat, stăpâne ! Îți mulțumesc încă o dată pentru îngăduința ta.

— Dar, spune-mi, care a fost piesa de rezistență a acestei seri ?

— O poezie pe care am recitat-o eu.

— O simplă poezie ? se arată surprins bărbatul.
Scrisă de cine ?

— Tocmai asta e problema ! Scrisă de un locuitor al Albionului, de care n-am auzit în viața mea, dacă vrei să mă crezi...

— De crezut, te cred. Soția mea nu minte. Da' nu înțeleg. Dacă nici măcar n-ai auzit de el, cum de-i știi versurile și numele, oricare ar fi acesta ?

— Habar n-am, stăpâne ! Mi-a venit așa, deodată, și am început să recit. Nu știu ce se întâmplă cu mine !

— Bine, nu te mai frământa. O să mai vorbim despre asta în zilele ce vor urma. Acum, să mergem la culcare ! Mă simt destul de obosit.

Dimineața, Polemon Limantis se trezi primul.

— Hei, Aspasia, ți-ai adus aminte unde ai auzit de poetul tău ?

— Nu, stăpâne, din păcate, răspunse ea, cu toate că nu spunea tocmai adevărul.

— Bine, lasă ! Altceva aș vrea să te întreb. N-ai primit nici un semn de la zei că urmează să dai naștere unui urmaș ?

— Nu încă.

— Fie ca acest lucru să se întâmple cât mai curând, fiindcă sunt foarte nerăbdător, adăugă el, sărutând-o cu dragoste pe gură.

Femeia simți cum se pierde în îmbrățișarea care urmă și își depărtă puțin picioarele. Îl voia aproape, cât se putea de aproape, al ei și numai al ei pentru totdeauna.

XIV.**La peste două milenii distanță**

— Unde mă aflu ? întrebă Linda buimacă din cauza unui somn prea îndelungat.

— La doctorul Kramer acasă, îi răspunse Fiona, începând să lăcrimeze de fericire că prietena ei își revenise din nou, după zece zile de comă.

Amețită din pricina medicamentelor și a stării în care se aflate în ultima vreme, fata se aduna cu greu. Abia dacă își putea aminti cine era și ce se întâmpla cu ea.

— Dr. Kramer ? Ah, da, încep să-mi amintesc. Parcă eram undeva la munte, într-o cabană... Dar ce s-a întâmplat ?

— Într-o dimineată, pur și simplu nu te-ai mai trezit, iar psihiatrul a trebuit să te aducă la el acasă cu elicopterul.

Amintirile erau atât de confuze în mintea ei, încât Linda rememora întâmplările petrecute cu

mare dificultate. În cele din urmă, o rugă pe asistentă:

— Fiona, te rog să nu te superi pe mine, dar aş dori să mă laşi puţin singură. Altfel nu mă pot concentra.

— Cum să mă supăr, draga mea ? Şi aşa voiam să-i telefonez doctorului, după cum am fost instruită. Apoi îţi voi prepara o supă de curcan de o să te lingi pe buze. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă ! Am un auz destul de fin.

Rămasă singură, Linda începu să se gândească tot mai asiduu la visul ei. Trăise în Grecia antică, de a cărei civilizaţie era pasionată, iar acum se afla în secolul al XX-lea, la sfârşitul mileniului. Cine putea crede aşa ceva ? Nici chiar ei nu i se părea prea verosimilă această poveste... Asta era una dintre problemele care o frământau.

Cea de-a doua consta în legătura ce se înfiri-pase între ea şi Max, la cabana de pe munte. Ținea enorm la acest bărbat, care o salvase în două rânduri, şi ar fi fost oricând gata să-i cadă în braţe pentru totdeauna, ba chiar să-i fie fidelă pentru tot restul vieţii. Apoi îşi aminti de clipele de volup-

tate trăite împreună și simți fiori de plăcere pe șira spinării.

Cu toate acestea, fericirea ei era umbrită de nostalgia unor vremuri de mult apuse. Conștientiză faptul că în vis îl iubea pe Polemon Limantis mai mult decât orice pe această lume. Dragostea ei, așadar, se împărțea între doi bărbați care erau separați în timp de peste două milenii. Bun. Dar ea unde se afla ?...

Trecuse o oră și jumătate, în care încercase să țină piept frământărilor ei interioare nu ușor de stăpânit. În cele din urmă, Fiona își făcu apariția în dormitor cu o cană de supă aburindă în mână. Mirosul o făcu pe pacientă să tresară și să-și dea seama că îi era o foame cumplită.

— Masa e servită, domnișoară !

— Mulțumesc ! Dar până voi sorbi din această ceașcă, te rog să-mi mai aduci una ! Dacă se poate mai mare...

— Mă bucur că ai poftă de mâncare, Linda ! Am zburat ! Ah, uitasem ! Doctorul trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Oare îl iubesc cu adevărat pe Max ? se întrebă tânăra când rămase singură. Bineînțeles ! E un om atât de special ! Dar ce să mă fac oare cu această amintire abstractă a soțului meu grec, ce nu-mi dă pace ?

— Bine ai revenit printre noi, draga mea ! îi vorbi psihiatrul imediat ce intră în cameră, oferindu-i un buchetel de flori de câmp.

— Hello, Max ! Ce s-a întâmplat cu mine ? întrebă Linda fără altă introducere.

— Ai căzut din nou în comă pentru că nu ți-ai luat medicamentele într-o anumită zi. Sper că nu vei mai face așa ceva a doua oară !

— Deci, din cauza lipsei de litiu am ajuns iarăși dincolo...

— Ce vrei să spui prin „dincolo” ?

— Am să-ți povestesc, fii fără grijă ! Câtă vreme am fost în comă ?

— Zece zile.

— Atât de mult ? aproape că strigă Linda înmărmurită. Și tu ai avut grijă de mine în tot acest timp ?

— Împreună cu prietena ta, Fiona Rollins, care și-a sacrificat concediul de odihnă pentru a te putea îngriji.

— Serios ? Înseamnă că trebuie să-i rămân profund recunoscătoare. Să știi că chiar îi sunt, ca și ție, de altfel !

— Cu mine lucrurile stau cu totul altfel: eu sunt îndrăgostit de tine, dacă nu cumva ai uitat...

— Cum era să uit, dragul meu ? N-am uitat, așa cum îmi amintesc perfect că și eu sunt îndrăgostită.

— Pot spera că de mine ? o întrebă el, privind-o serios și totuși în glumă.

— Nu fi urâcios ! Desigur că de tine ! De cine, altcineva ?...

Linda își terminase supa și căzuse din nou pe gânduri, tulburată din nou de visul ce îi înfiora întreaga ființă. Ar fi vrut să cunoască tot adevărul. Să afle ce se petrecea cu ea. Să i se spună de ce boală suferea și să i se precizeze cum de ajunsese să aibă o dublă personalitate.

Nu cumva sufăr de schizofrenie ? se întrebă ea înspăimântată, după care i se adresă binefăcătorului ei:

— Max, trebuie să vorbim foarte serios despre unele lucruri... Viața mea s-a schimbat foarte mult după accidentul de mașină pe care l-am suferit, iar eu nu mă pot regăsi, oricâte eforturi aș face. Nu mai sunt la fel ca înainte și asta mă sperie al naibii de tare. Sper să mă înțelegi !

— Doar de aceea suntem astăzi împreună ! Ca să ne înțelegem și să ne ajutăm unul pe celălalt. Vrei să-mi spui ceva despre care ți-e teamă ?

— Da. Dar nu acum. Poate mâine...

— Bine, cum vrei tu ! Eu m-am înarmat cu suficientă răbdare încă din clipa în care te-am zărit în nesimțire întinsă pe patul de spital.

Dr. Kramer îi administra medicamente pe bază de litiu cu regularitate, apreciind că în maximum două zile Linda va fi pe propriile-i picioare.

Câtă vreme psihiatrul nu se afla acasă, Fiona își îngrijea cu devotament prietena, petrecând foarte mult timp în compania ei. Așa ajunseră să-și

povestească una alteia viețile și să se apropie sufletește mai mult decât ar fi crezut vreodată.

— În seara asta voi pleca mai devreme, Linda. Cum se întoarce doc, am întins-o ! Vreau să-mi cumpăr ceva alimente, să spăl niște lucruri și să fac puțină curățenie prin casă.

— Aha, deci mă părăsești ! glumi bolnava, după care amândouă începură să râdă amuzate de situația creată.

— Da, o voi face înainte să mă gonești tu. Crezi că nu mi-am dat seama ce-ți trece prin minte ?...

Max se întoarce pe înserate, cu un buchetel de floricele proaspete în mână.

— Cum se mai simte iubita mea ? o întrebă el, după ce-i dăruie buchetul și depuse pe buzele ei un sărut de bărbat îndrăgostit.

— Mult mai bine ca ieri. Mâine am să gătesc împreună cu Fiona, poimâine voi ieși la o scurtă plimbare, iar răspoimâine seară am să fac dragoste cu tine. Fii sigur că n-ai cum să scapi de asta !

El începu să râdă impresionat, după care o sărută, de astă dată cu pasiunea unui om amorezat până în vârful urechilor.

— Max ! îl interpelă ea, după ce reuși să respire din nou în voie. Te rog să te faci comod ca să stăm puțin de vorbă !

— Despre ceea ce m-ai prevenit deja ?

— Da.

— Bine, atunci așteaptă-mă maximum zece minute, până când fac un duș și mă schimb în ceva mai lejer !

Oare ce va crede despre mine ? se întrebă fata când rămase singură. Doar e specialist în domeniu. Va zice că sunt nebună dacă-i voi povesti visul ce mi se pare a fi cât se poate de real ? Nu. Dacă mă iubește cu adevărat, așa cum mi-a declarat-o în nenumărate rânduri, nu se va îndoii de cele ce-i voi spune.

— Te ascult cu cea mai mare atenție ! zise el, așezându-se pe singurul fotoliu din dormitor, cu un pahar de whisky sec în mână.

— Max, tu crezi că eu sunt nebună ?

— Linda, eu cred că tu ești suferindă, însă asta e doar o treabă temporară.

— Totuși, ceea ce mi s-a întâmplat mie să știi că iese din tiparele normalității. Te previn !

— Când anume ? Imediat după accidentul auto sau acum, după recăderea ta în comă ? o întrebă el, mângâindu-i părul cu dragoste.

— Mai ales după recidivă.

— N-ar fi mai bine să-mi spui ce te frământă și să lăsăm concluziile pentru final ?

— Ba da. Uite despre ce este vorba ! Cât timp m-am aflat în prima comă, am avut un vis deosebit. Se făcea că trăiam într-un cu totul alt timp. Mai precis, în Grecia antică a secolului lui Pericle.

— Ce vorbești ! nu-și putu reține Max uimirea. Dar este vorba doar despre un vis și-atât, nu-i așa ?

— La fel am crezut și eu la început. Dar când am recidivat, m-am întors în aceeași epocă, continuându-mi viața de dincolo exact de unde o lăsasem.

— Povestește-mi totul în amănunt ! insistă psihiatrul, dornic să afle cât mai multe detalii. N-am să te mai întrerup.

— Bun ! Deci, mă aflu în Grecia antică, în anii 400 î.H. Sunt o tânără de 17 ani, pe care tatăl său, aparținând unei familii înstărite, se hotărăște să o mărite – cu destulă întârziere, ce-i drept. Soțul meu, Polemon Limantis, e un om deosebit, care îmi permite să conduc treburile gospodăriei așa cum cred eu de cuviință. Pe deasupra mă iubește sincer, purtându-se cu mine cu o delicatețe rar întâlnită în antichitate. Mă crezi până acum ?

— N-am convenit că vom trage concluziile la final ?

— Ba da. Atunci am să continui. A fost o nuntă frumoasă, după obiceiurile vremii, iar toate amănuntele ce mi-au rămas întipărite în minte îmi sunt foarte clare. Însă n-am să te plictisesc cu ele, rezumându-mă la a pune accentul pe fapte. La un moment dat, m-am trezit din nou în secolul al XX-lea și presupun că asta s-a întâmplat când primul tratament pe bază de litiu pe care mi l-ai administrat și-a făcut efectul. Am petrecut împre-

ună cu tine acele zile minunate, după care am ajuns în cabana doctorului Dutton și am uitat să-mi iau pastilele la prânz și seara. Asta cred că m-a teleportat înapoi în Elada. Se apropiau Tesmofooriile, o sărbătoare rezervată în exclusivitate femeilor, în special celor măritate. Poate că nu știi, dar bărbații greci, la fel ca și cei romani ori alți exponenți ai popoarelor civilizate, se distrau între ei, femeile putând fi prezente doar pentru a-i servi sau a-i distra. Cu acceptul soțului meu, am invitat 16 doamne la mine acasă și ne-am distrat de minune până noaptea târziu. Dimineața următoare, tocmai când voiam să fac dragoste cu soțul meu, m-am trezit dincoace.

— Și de ce te frământă asemănarea dintre cele două vise? Poate fi vorba despre o banală coincidență, trebuie să admiți acest lucru!

— Pentru că îmi amintesc totul cu lux de amănunte, astfel încât nu se poate să nu fi trăit aceste vise în realitate.

— Concluzia ta mi se pare destul de forțată. N-ai un argument mai solid cu care să mă convingi?

— Extraordinar, Max! Aceeași expresie a folosit-o și soțul meu elen la un moment dat. Stai să-ți spun! Ajunsă împreună cu invitatele mele acasă, una dintre noi a propus un joc. Să recităm versuri, iar celelalte să încerce a afla autorul acestora. Pentru cine știe ce motiv, eu am rămas ultima, iar când am declamat poezia de numai două strofe, nimeni n-a putut s-o recunoască. După ce s-au gândit bine, celelalte femei au capitulat, întrebându-mă cine era autorul. Ce nume crezi că am rostit?

— Habar n-am!

— Shakespeare!

— Având în vedere că este vorba despre un vis, continui să nu văd nimic extraordinar în asta.

— Dar mă crezi, nu-i așa?

— Desigur că te cred! Nu m-am îndoit nici o clipă că ai visat tot ceea ce mi-ai povestit! o puse Max în dificultate cu replica lui.

— Oh, Max, cum să te fac să fii convins că trăirea mea de dincolo este reală?

— În primul rând, trebuie să fii tu sigură de asta. Ar fi un prim pas, o îndemnă el, sărutându-i cu tandrețe obrazul.

— Dar sunt sigură în proporție de 100% !

— În acest caz, cred că este necesar să consultăm un hipnotizator.

— Tu nu te pricepi la așa ceva ?

— Ba da, însă nu sunt un specialist în domeniu și n-aș vrea să dau rasol. În schimb, am un amic foarte priceput în hipnoză. El ne va lămuri cu siguranță despre ce este vorba. Ești de acord ?

— În principiu, da, dar mai încolo, când mă voi simți pe deplin pregătită pentru așa ceva...

XV.**Sub efectul hipnozei**

— Ce crezi, Harry, avem vreo șansă să aflăm adevărul prin hipnoză? îl întreabă Max pe prietenul și fostul lui coleg de facultate, psihiatrul Brubaker, după ce îi relatează tot ceea ce știa în legătură cu visele Lindei.

— Eu zic că da. 75% dintre subiecții care se confruntă cu acest gen de probleme reacționează pozitiv la hipnoză. Important e ca fata să fie o persoană destul de influențabilă și să vrea să se lase hipnotizată, deoarece eu nu sunt fachir, ci medic. Persoanele nemulțumite sufletește, cele înclinate prea mult spre melancolie și visare, cele isterice, precum și cele superstițioase, fiind foarte sensibile și, deci, influențabile, sunt cele mai potrivite pentru experiențele hipnotice. Eu zic că merită să încercăm.

— Atunci când ai putea să ne primești?

— Chiar mâine după-amiază. Să zicem pe la ora 5.00. Ți convine ?

Trecuse o săptămână încheiată de la discuția lor referitoare la viața de dincolo și Linda se hotărâse în cele din urmă să-l consulte pe dr. Harry Brubaker. După cum aflase, Max se ocupase de tot și făcuse o programare pentru a doua zi.

N-are nici un rost să o tot lungesc, se încurajă tânăra în sinea ei. Mă las hipnotizată și gata. Doar n-o să mă mănânce nimeni !

Așa cum stabiliseră, a doua zi, cu zece minute înainte de ora stabilită, dr. Kramer și Linda Oliver pășiră în cabinetul psihiatrului. Acesta urma să-și determine pacienta să intre într-un somn hipnotic, pentru a-i povesti întregul adevăr despre trăirile ei interioare. Totul urma să fie înregistrat cu o cameră video.

— În primul rând, Linda – sper că-mi dai voie să-ți spun așa ! –, reușita ședinței noastre de hipnotism este condiționată, în mod esențial, de încrederea ta în această teorie. Eu voi încerca să te sugestionez, iar tu va trebui să nu te împotrivești eforturilor mele. Ce zici, ești de acord ?

— Da, însă, sinceră să fiu, mi-e cam teamă.

— Dr. Kramer va aștepta la câțiva pași de tine, în antecameră, iar întreaga noastră ședință va fi înregistrată pe video. Cum și eu și Max suntem psihiatri, te asigur că nu ai de ce să te temi !

— Bine, atunci să-i dăm drumul ! Ce poate fi mai înfricoșător și mai ciudat decât ce mi s-a întâmplat deja ? !...

După ce medicul și pacienta rămaseră singuri în cabinet, acesta îi ceru:

— Așază-te cât mai comod pe canapea și lasă-te sugestionată de mine.

Psihiatrul apropie de privirea fetei o bilă de sticlă transparentă, de dimensiunea unei mingi de golf, în interiorul căreia se putea distinge gămălia unui ac. Apoi începu să o ridice și să o coboare în fața ochilor ei, la o distanță de 20-25 de centimetri, făcând-o astfel pe fată să clipească în mod repetat, până când obosi.

— Concentrează-te numai asupra stării de comă pe care ai suferit-o ! Nu te gândi la nimic altceva. Acum vei adormi ! îi porunci dr. Brubaker

când consideră că era suficient de relaxată pentru a cădea în somnul hipnotic.

Imediat, voința fetei deveni pasivă și începu să acționeze numai la sugestia hipnotizatorului. Spiritul ei lucid nu se mai opuse, iar facultățile conștiente ale Lindei își încetară temporar activitatea. În acea clipă, bărbatul porni camera video ce era instalată pe un trepied.

— Mă auzi, Linda ?

— Da, răspunse tânăra, liniștită.

— Vei asculta toate poruncile mele și îți vei aminti tot ce am să-ți cer, ai înțeles ?

— Da.

— Te afli în comă pe un pat al spitalului „St Thomas” din Londra.

— Da.

— Spune-mi ce vezi !

— Mă aflu la Atena, în preziua căsătoriei mele cu Polemon Limantis și sunt foarte emoționată.

— Povestește-mi despre ceremonie !

Linda vorbi în total zece minute, relatând cu lux de amănunte toate întâmplările trăite și sentimentele încercate.

— Bine, ai fost ascultătoare, vorbești din nou bărbatul. Acum te afli tot în stare de comă în casa psihiatrului Kramer. Ce vezi ?

— Sunt împreună cu soțul meu, Polemon, și îi spăl picioarele.

— Îl iubești ?

— Oh, da ! Foarte mult.

— Despre ce vorbești ?

— A doua zi sunt Tesmoforiile, o sărbătoare exclusivă a femeilor, și sunt nerăbdătoare să mă distrez. El mi-a dat voie să invit acasă câteva femei căsătorite.

— Vorbește-mi despre petrecere !

Fata îi povestește despre mâncărurile servite, despre băuturi, dansuri și celelalte lucruri care făcuseră din seara aceea una deosebit de reușită.

— Am organizat și un concurs de recitări.

— Și tu ce poezie ai spus ?

— Una de... Shakespeare.

— Cine e acest poet ?

— Habar n-am. Nu știu cum de mi-a venit să spun versuri scrise de el, însă tuturor invitatelor mele le-au plăcut foarte mult.

— Care este ultimul moment de care îți amintești?

— Mă aflu împreună cu bunul meu soț și el mă întreabă dacă n-am rămas gravidă.

— Și ai rămas?

— Nu. El își dorește foarte mult asta.

— Pe urmă?...

— Tocmai voia să facă dragoste cu mine, când totul s-a întunecat.

— Foarte bine, Linda! Când voi termina numărătoarea până la trei, te vei trezi. N-ai să-ți aduci aminte nimic din ceea ce am discutat acum. Unu... Vei fi veselă și bine dispusă, așa cum îi stă bine unei fete tinere și frumoase ca tine. Doi... Nu vei mai uita să-ți iei cu regularitate medicamentele pe bază de litiu, recomandate de dr. Kramer. Trei!

Linda Oliver făcu cu greu ochii mari și întreabă de Max.

— Imediat îl chem! E pe hol, răspunse dr. Brubaker, care tocmai oprea camera de înregistrare.

— Ei, cum a fost? se interesă celălalt, foarte curios în legătură cu rezultatul hipnozei.

— Nu te-a mințit. A trăit, dacă mă pot exprima așa, în antica Eladă. Vei viziona caseta și te vei convinge.

— Dar e extraordinar! se arată psihiatrul sincer mirat. Am mai citit eu câte ceva despre experiențe asemănătoare, însă niciodată nu le-am acordat un credit prea mare. Cum îți explici, doctore, fenomenul trăit de Linda? Poate fi vorba despre reîncarnare?

— Cine poate ști? Se spune că, atunci când te reîncarnezi, toată cunoașterea sufletului tău este încorporată în noul trup fizic, împreună cu amintirea vieții anterioare. Atât corpul cât și mintea (conștientă, dar mai ales subconștientă) pot fi comparate cu un computer. Problema e cum se poate alege programul optim pentru cunoașterea adevărului. Este foarte probabil ca, inițial, accidentul suferit de Linda să fi fost butonul care a declanșat saltul într-o viață anterioară, după care lipsa de litiu a reiterat tragedia prin care pacienta trecuse deja o dată.

— Vrei să spui că anumite emoții sau – cum se întâmplă în cazul nostru – evenimente reactivează amintiri ale unei vieți anterioare ?

— Exact. Dar, la fel de bine, această teorie poate fi complet eronată. Îmi pare rău, Max, însă mai mult n-am cum să te ajut. Doar până aici a ajuns medicina în momentul actual.

— Am înțeles, dar asta nu ne împiedică să facem în continuare unele supoziții, chiar dacă acestea nu vor avea finalitate, adică nu ne vor duce la o concluzie enunțată cu exactitate.

— De ce nu ?

— Tu crezi că ar fi exclus să avem de-a face cu un simplu vis ?

— Din câte îmi amintesc eu – interveni tânăra – bănuiesc că teoria visului e cea mai plauzibilă. Eu, cel puțin, așa am perceput acele întâmplări.

— Tot ce e posibil, admise dr. Brubaker. Visele pot reprezenta codul ce deschide poarta subconștientului, oferind o cale de acces spre amintirile unei vieți apuse. Cu alte cuvinte, o punte de legătură între trecut și prezent.

După aceste cuvinte, toți trei rămaseră pe gânduri, fiecare încercând să priceapă un adevăr cu mult prea greu de înțeles pentru o minte umană a sfârșitului mileniului doi.

— Bine, prietene, atunci noi plecăm. Trebuie să vizionăm caseta în liniște și pe urmă mai vedem. Îți mulțumim din inimă pentru ajutorul dat.

— N-aveți de ce ! Și pentru mine a fost o experiență interesantă.

XVI.**Voluptate împărtășită**

Mai trecură câteva zile și Linda Oliver ajunse la concluzia că trebuia să se întoarcă la casa ei. Nu pentru că nu s-ar fi simțit bine în locuința lui Maximilian, însă îl deranjase și așa prea mult. Numai că mai avea o promisiune de onorat.

Se făcuse deja ora 11.00 noaptea, Fiona plecase la ea acasă și doctorul se pregătea de culcare.

Cu toate că se afla deja în pat, tinerei nu-i era somn deloc.

— Max, nu vrei să urci până la mine? îi strigă fata în cele din urmă.

— Dar sunt aproape dezbrăcat.

— Cu atât mai bine, preciză Linda, râzând la gândul nebunesc ce nu-i dădea pace de câțeva vreme.

El își făcu apariția îmbrăcat doar în pantalonii de pijama, gol de la brâu în sus.

Purtând o cămașă de noapte transparentă, tânăra îl aștepta dezvelită.

— Doc, ai uitat de promisiunea pe care ți-am făcut-o nu demult ?

— Cum aş fi putut s-o uit, iubito ? se arată el ușor iritat de o asemenea întrebare, așezându-se pe pat.

— Și-atunci de ce nu vii mai aproape ?

Max își plimbă degetele pe buzele ei, apoi pe nas și pe frunte, înainte de a o săruta.

Linda își încolăci brațele în jurul gâtului lui și gemu ușurel, încercând să se destindă cât mai mult.

— Te iubesc, frumoasa mea !

— Și eu te iubesc ! Nu cred că aş putea întâlni un om mai bun ca tine... pe această lume...

Își așază capul pe sânii ei, iar ea îi mângâie cu tandrețe părul zburlit și spatele.

— Vreau să fiu a ta, dragul meu ! îi șopti la ureche.

Bărbatul o sărută din nou, după care îi mângâie picioarele, începând să-i ridice cămașa de noapte.

Linda îi dădu tot concursul și, în cele din urmă, rămase doar într-un slip minuscul.

El îi acoperi trupul cu sărutări, făcând-o să fie din ce în ce mai excitată. Ochii ei sclipeau de fericire.

— Te ador, Max! scânci Linda din nou, începând să-și unduiască bazinul fără voie.

El își introduse două degete pe sub elasticul slipului ei și îi alintă pubisul.

Și ea ar fi vrut să-i exploreze trupul, însă nu îndrăznește să-i propună așa ceva. Totuși, avu noroc. După ce bărbatul reuși să-i scoată slipul, scăpă de pantalonii de pijama și se întinse pe spate alături de ea, trăgând-o deasupra sa.

Amândoi se aflau complet dezbrăcați, dar Linda tot nu îndrăznește să profite de goliciunea lui.

Max îi luă însă o mână și i-o puse pe coapsă.

Timidă, ea închise ochii pentru puțină vreme și îi atinse intimitatea. Un puternic sentiment de dragoste inundă sufletul Lindei. Pofta de a-l privi, care depășea cu mult dorința sexuală, o făcu să deschidă din nou ochii pentru a și-i cufunda în ai lui. În același timp îl mângâie alene, depunând pe pieptu-i o mulțime de sărutări delicate.

Max îi dezmierdă frumoasele rotunjimi ale trupului, făcând-o să vibreze la fel ca el, sub atingerile pasionale la care nu făcea economie.

Linda era din ce în ce mai destinsă. Totuși, emoția și nerăbdarea de a face amor nu i se diminuaseră. Dimpotrivă. Cu o privire de curtezană îndrăgostită nebunește, ea îl încălecă, luându-i mâinile și punându-i-le pe sâni.

— Fă dragoste cu mine, iubitele !

Fără grabă, el o invadează încet, iar plăcerea începu să pulseze în trupurile amândurora.

— Simți ? Simți, Max, cât de mult de doresc ? îl întrebă ea șoptit.

Bărbatul îi acoperi buzele cu un deget, pe care Linda îl mușcă ușurel, prinzându-l în captivitatea gurii ei înfometate.

Acum nu-i mai era rușine deloc. Dorința fusese mai puternică, făcând-o pe tânără să se dezlănțuie fericită în îmbrățișările lui.

După un „zbor” ce dură de astă dată ceva mai mult, simți cum era purtată pe creasta unui val de emoție mirifică, ce pusesese stăpânire pe întreaga ei ființă. Tipă:

— Max, iubitul meu !

Apoi își încordă toți mușchii, eliberându-se ca de o grea povară de tensiunea ce îi mistuia pântecul.

Cu capul vârat între sâni ei superbi, el simți că amândoi erau acum o singură ființă și asta îl umplu de încântare. Avusese parte de cea mai frumoasă repriză de dragoste din viața lui...

— Ce program ai pentru mâine ? o întrebă psihiatrul o oră mai târziu.

— M-au sunat de la o agenție, spunându-mi că vor veni două familii să-mi vadă casa.

— În concluzie, ești hotărâtă s-o vinzi.

— Sunt. N-are nici un rost s-o mai păstrez. Este prea mare și prea costisitoare. Îmi voi cumpăra una mai mică, dar la fel de frumoasă, te asigur !

— Tu știi mai bine ! fu de acord bărbatul, gândindu-se foarte concentrat la ceva anume.

— Max, mă întrebam dacă n-ar fi cazul să-mi gădesc ceva de lucru.

— Aici nu sunt de aceeași părere cu tine, pentru că nu te-ai vindecat complet. Adu-ți aminte de cheagul acela de sânge ! După părerea mea, mai bine ți-ai căuta ceva de lucru, însă fără să îți iei o slujbă cu program fix și toate celelalte.

— Adică ?

— Eu știu ? ! Ce-ar fi dacă te-ai apuca să mai studiezi elenismul și greaca veche, pentru a-ți da doctoratul ? Trebuie să admiți și tu că nu problema banilor te face să vrei să muncești. Iar dacă dorești să ai o ocupație stabilă, îți poți satisface pasiunea pentru această știință.

— Poate că ai dreptate. Am să mă mai gândesc. Da, da, nu e o idee deloc rea ! Pot merge la bibliotecă ori de câte ori am chef și nimic nu mă împiedică să studiez acasă atât cât am să vreau. Dar, deocamdată, trebuie să mă ocup de casă. Pe urmă mai vedem ce-om face.

În ziua următoare, spre norocul ei, Linda Oliver reuși să vândă locuința ce aparținuse părinților ei dispăruți din această lume, cu o sumă mai mult decât satisfăcătoare. Cheltuiți cu chibzuință, banii îi puteau ajunge pentru o casuță așa cum își dorea, pentru mobilă nouă și o mașină. Ba chiar îi mai rămâneau destui ca să trăiască fără probleme câțiva ani.

Așadar, toate erau bune și frumoase în ceea ce privea viața ei. Cu toate acestea, un zbulcium interior nu-i dădea pace. Era absolut convinsă că-l

iubea nespus de mult pe Maximilian Kramer, dar nici pe Polemon Limantis nu și-l putea scoate din minte.

Oare ce-ar fi mai bine să fac ? se întreba adesea. Să rămân aici, în acest secol zbuciumat, sau să mă întorc în Atena antică de care sunt îndrăgostită ? Dar dacă mă întorc, asta nu înseamnă că mor sau că zac din nou în comă ? Cine poate ști cu exactitate legile nescrise ale Universului ?

Pusă în fața unei decizii atât de greu de luat, Linda era cu fiecare zi ce trecea tot mai preocupată. Fiindu-i teamă, considera că nu se putea sfătui cu Max în această privință.

Ar fi fost absurd să-l întrebe: Ce sfat îmi dai ? Să rămân cu tine ori să mă întorc la soțul meu legitim, pe care l-am părăsit de două ori până acum din cauza medicamentelor cu litiu pe care mi le-ai dat să le înghit ?

XVII.**Tot răul spre bine**

— Vrei să fii soția mea ? o întreabă Max cu seriozitate când se întoarce seara acasă, oferindu-i obișnuitul buchetel cu flori de câmp de care ea se îndrăgostise.

Luată prin surprindere, Linda simți că o cuprinde amețeala și i se înmoaie picioarele. Oare ce să-i răspundă atâta vreme cât nu-și rezolvase problemele interioare pentru care se frământa. Nu-i vorba, îl iubea din suflet pe acest om deosebit, dar cu Polemon ce să facă ?

— Nu trebuie să-mi răspunzi imediat, o liniște doctorul când o văzu atât de dezorientată, cu toate că aștepta de la ea o acceptare spontană și entuziastă.

— Max, să știi că nu este vorba despre faptul că mă îndoiesc de sentimentele mele pentru tine sau de ale tale pentru mine. Nu știu dacă mă vei

înțelege așa cum vreau eu... Altceva mă frământă, și anume soțul meu de dincolo.

— Cel din Atena ? Bine, dar el nu este decât un personaj dintr-un vis ! Așa am convenit după ce am vizionat împreună caseta înregistrată de Harry.

— Oare este doar atât ? Oare putem fi siguri că aceasta este realitatea și celălalt e un simplu vis ? Oare n-ar putea fi tocmai invers ?...

Trist și profund afectat de îndoielile ei, bărbatul nu știu ce să-i răspundă. Pe de altă parte, nu era exclus ca ea să aibă dreptate, iar el să se înșele.

— Dar, Linda, nu vei avea cum să știi adevărul absolut vreodată și de aceea va trebui să te hotărăști. Eu înclin să cred că aceasta este viața ta reală, acolo unde se află și trupul tău. Nu dincolo.

— Dar și acolo am trup, suflet și inimă. Și pe deasupra mamă, tată, socri și proprii mei sclavi...

— Ai ! Însă în același timp rămâi cu un trup în comă la un spital din Londra. Când ești lucidă și te afli în secolul al XX-lea, nimeni nu-ți simte lipsa dincolo. Pe când atunci când te afli la Atena, este cu totul altceva pentru cei de aici care te iubesc.

— Ai dreptate, dacă privești lucrurile astfel. Dar, în ciuda acestui adevăr, nu știu ce e mai bine să fac. Strânge-mă în brațe, bunule și iubitule doc ! Ajută-mă să aleg ceea ce este mai bine !

Psihiatrul o îmbrățișă, bulversat, în vreme ce cutiuța în care se odihnea inelul de logodnă pe care voia să i-l dăruiască îi ardea pieptul din buzunarul interior al hainei...

A doua zi, la ora prânzului, dr. Kramer fu anunțat de o asistentă că era căutat la telefon. Intrigat, își scoase mobilul din buzunar și observă că acesta se oprire singur, deoarece i se descărcase bateria.

— Alo ! Dr. Kramer la aparat !

— Eu sunt, iubitule ! Am ieșit la o plimbare și m-am gândit că poate vrei să dejunăm împreună. Poate mai stăm de vorbă.

— Unde ești ?

— La cafeneaua de lângă spital. Poți veni ?

— Acum ?

— Cât de repede poți. Mi-a fost dor de tine și m-am gândit că n-are rost să aștept până diseară, dacă tot mă aflu prin preajmă.

— Bine, vin, însă te rog să mă aștepti un sfert de oră. Mai am de văzut doi pacienți.

— În regulă. Mă găsești la o cafea acolo unde ți-am spus.

Peste 25 de minute, psihiatrul își făcu apariția, scuzându-se pentru întârziere.

— Nu-i nimic. Și așa nu aveam altă treabă.

— Te-ai gândit cumva unde o să mâncăm ?

— Nu vreau ceva sofisticat. Du-mă tu undeva prin apropiere, unde se pot comanda preparate dietetice. N-aș vrea să mă îngraș și să nu mă mai placi după aceea.

— Atunci mai așteaptă-mă cinci minute, până ce aduc mașina din parcare.

Pe drum tăcură, fiecare încercând să intuiască la ce medita celălalt. Dar cum nici unul dintre ei nu reuși această performanță, începură să vorbească amândoi deodată:

— Max !...

— Linda !...

— Spune tu !

— Ba nu, spune tu ! La ce te gândeai ?

— Mai devreme am văzut două căsuțe foarte drăguțe. Pot să negociez un preț mai bun decât cel de pornire și eu cred că merită.

— De ce să te grăbești, draga mea? Deocamdată ai unde locui. Ce, eu sforăi noaptea sau dau din picioare?

— Nu-i vorba de asta, însă niciodată nu mi-a plăcut să am o situație nesigură, înțelegi?

— Înțeleg ce spui, dar nu-ți dau dreptate! Ai uitat de cât timp ne cunoaștem și suntem împreună? Nu mai e mult și se face un an.

— Așa e... Totuși... Dar, mai bine... lasă! Tu la ce te gândeai?

— La o modalitate de a te convinge să rămâi cu mine pentru tot restul vieților noastre. La ce altceva?

— Dragul de tine! îi zâmbi tânăra drăgăstos, întinzându-se spre el și sărutându-l zgomotos pe obraz.

— Uite că am ajuns! E un local destul de curat și de liniștit. Sper să-ți placă!

Mâncară în liniște, după care cerură o sticlă de bere pentru amândoi.

— Max, ce se va întâmpla cu noi dacă nu mă voi hotărî prea curând cu cine și unde vreau să trăiesc ?

— Eu știu ? În ceea ce mă privește, n-am dubii. Am să te aștept atâta timp cât va fi necesar. N-ar fi exclus ca, o dată cu resorbția completă a cheagului de sânge, să nu te mai visezi în Grecia antică. Apropo, ce-ar fi dacă ne-am întoarce împreună la spital ca să-ți mai fac o tomografie ? A trecut destul timp de la prima, așa că radiațiile n-au cum să te afecteze.

— N-am nimic împotriva, doc. Dar mă iubești ?

— Da, draga mea, te iubesc !

— Jură-mi !

— Bine, îți jur ! Pe ce vrei ?

— Nu știu !

— Atunci îți jur pe toți zeii din Elada și pe Dumnezeuul meu. E bine ?

— Minunat ! aprecie ea și îl sărută peste masă, făcându-l să se simtă ușor jenat de privirile celor din jur.

Linda se amuză copios de reacția lui și, în cele din urmă, îl mai sărută o dată.

Pentru a evita o altă manifestare de dragoste în public din partea ei, Max se grăbi să achite nota de plată, după care părăsiră localul. Ajunși în stradă, începu și el să se amuze de glumele ei și o strânse cu putere în brațe.

— Ticăloasă mică, ți-ai bătut joc de mine !

— Eu sunt o ticăloasă mică ?

— Nu vrei să fii una mică ? Atunci ești una mare !...

— Așa e mai bine, râse Linda și urcă în Rover-ul doctorului, pe locul din stânga.

Se simțea atât de fericită când era împreună cu el ! Nici amintirile de dincolo nu o tulburau atât de mult ca atunci când era singură. Oare pe care dintre cei doi bărbați să-l aleagă ? se întrebă tânăra pentru a mia oară.

— Fiona, dacă n-ai vreo treabă mai importantă, te rog să o pregătești pe Linda pentru tomografie ! Să vedem ce mai face blestematul acela de cheag. Vin și eu în două minute ! o anunță doctorul pe asistenta sa, o dată ajuns la spital.

— Imediat, doc. Hai cu mine ! i se adresă Fiona prietenei ei, luând-o afectuos de braț. Cum te mai simți ?

— Minunat ! Atât de bine încât nu pot sta o clipă locului.

— Și-atunci, de ce nu-ți iei o slujbă ?

— Dr. Kramer crede că încă nu e cazul să am un serviciu stabil. Zice că e mai bine să-mi găsesc acasă o activitate de care să nu depind. Știi că am vândut locuința părinților mei ?

— Da ? Și eu ce trebuie să fac, să mă bucur ?

— Desigur, fiindcă îmi voi cumpăra una nouă cât de curând. Mai mică și mai intimă decât cealaltă.

— Atunci îmi pare bine pentru tine ! Nu uita să mă inviți să o vizitez ! Sau dacă ai nevoie de o mână de ajutor la amenajări și alte chestii dintr-astea...

— Mulțumesc, Fiona ! Și așa ai făcut o mulțime de lucruri pentru mine.

— Doar pentru asta există prietenii, nu ?

Dr. Kramer lipsise pentru a aduce primele filme ce-i fuseseră făcute pacientei după accident

și pentru a-l chema pe Joseph Dutton, ca să asiste și el la examinare. Când noile poze fură gata, doctorii studiară cu atenție imaginile, împreună cu specialistul de la tomograf.

— După părerea mea, – spuse acesta din urmă, comparând clișeele – cheagul s-a resorbit în proporție de 50-60%, ceea ce e un rezultat foarte promițător, dată fiind perioada relativ scurtă scursă de la data accidentului.

— Într-adevăr, fu de acord psihiatrul. Nici eu nu mă așteptam ca situația să fie atât de bună, cu tot optimismul meu, adăugă el, reținându-și cu greu bucuria.

— Da, nu-i rău deloc, se arătă Jo mai rezervat, simțind că va izbucni dintr-o clipă într-alta în râs, observând seriozitatea forțată de pe chipul amicului său.

— Ei, cum e? îi întrebă Linda curioasă când ajunse în cabinetul lui Dutton, împreună cu Fiona.

— Al naibii de bine! își exterioriză Max, în sfârșit, entuziasmul. Acum sunt în stare să fac chiar un pronostic.

— Și care ar fi acela? vru să știe Jo.

— În maximum trei luni de zile va trebui să renunțăm complet la medicația cu litiu. Vom începe să o reducem treptat, timp de șase săptămâni, exact așa cum scrie la carte.

— Iar peste trei luni încheiate i se va face o nouă tomografie, nu-i așa ? vorbi și Fiona, ca să-și facă simțită prezența.

XVIII.**O hotărâre capitală**

— În cazul că te vindeci complet și dacă nu va mai exista riscul de a recidiva, intrând – Doamne ferește! – într-o nouă stare de comă, viața ta de dincolo va dispărea de la sine, Linda. Iată o rezolvare cum nu se poate mai fericită. Cel puțin pentru mine, adăugă Max, văzând că ea nu părea să-i împărtășească bucuria.

— Așa e, dragul meu. Dar dacă-l las pe Polemon cu inima zdrobită, nu îți dai seama că vei suferi toată viața la acest gând?

— Poate că te vei obișnui în cele din urmă. Oricum, n-ai ce să faci. Asta e! Trebuie să te consolezi cu gândul că aceasta e viața reală, iar cea de dincolo nu este decât un miraj.

— Și dacă n-am să reușesc?! se întrebă tânăra mai mult în sinea ei decât pentru a fi auzită de Max. Oricum, îți mulțumesc pentru examenul medical! Ne vedem diseară acasă, bine?

Asistentă Fiona Rollins o aștepta pentru a o conduce până la ieșire. Văzându-și prietena îngândurată și destul de absentă, o întreabă:

— Ce e cu tine ? Nu te bucuri că mai ai puțin și te vindeci complet ?

— Ba da, draga mea. Problema e, însă, cu totul alta.

— Și de ce nu vrei să-mi spui și mie ce te frământă ? Poate te voi ajuta și eu cu ceva...

— Eu știu ? !

— Uite ce e ! Într-o jumătate de oră ies din tură. Dacă îți pierzi puțin timpul prin împrejurimi și mă aștepți, pe urmă vom putea să stăm de vorbă în liniște cât vrei tu. Ce zici ?

— De acord. Mă plimb puțin și pe urmă mă găsești în cafeneaua de lângă spital. Voi bea un ceai până când vii.

Așa cum se înțeleseseră, cele două femei se întâlniră la ora fixată și porniră la plimbare pe jos.

— Ei, ai de gând să mi te destăinui sau nu ? o luă asistentă din scurt, observând că Linda trăgea de timp.

— Ba da, însă nu știu de unde să încep. Ce ai aflat tu despre visele pe care le trăiesc când mă aflu în stare de comă ?

— Că te crezi în Grecia antică, unde ești ceva mai tânără, măritată și fericită. Atât.

— Ei bine, pe soțul meu de dincolo îl iubesc foarte mult.

— La fel ca pe dr. Kramer ?

— Nu știu cum să-ți explic, însă aceste pasiuni ale mele nu seamănă una cu cealaltă. Uite, îți mai dezvălui ceva ! Max m-a cerut de soție, iar eu nu știu ce să fac. Să accept sau să intru din nou în comă și să trăiesc cu soțul meu, Polemon Limantis ?

— Bineînțeles că trebuie să accepți ! Doar aici, la Londra, se află viața ta reală. Restul nu e decât o ficțiune care va dispărea în momentul în care vei fi complet vindecată.

— Așa mi-a spus și doc, însă nimeni nu poate cunoaște adevărul absolut. Dacă aia e viața reală și cea de aici nu e decât un vis ?

— Da..., zise Fiona, încurcată de acest raționament pesimist. La asta nu m-am gândit. Și ce crezi că e de făcut ?

— Păi, tocmai aici e problema, că habar n-am !

— Linda, eu am obosit. Stau de azi dimineată în picioare și mi s-au umflat gleznele. N-ai vrea să intrăm într-o cofetărie ?

— Cum să nu !

Se așezară față-n față și comandară ceai cu lămâie și prăjituri cu nucă.

Ieșind din starea de concentrare care o cuprinsese de câteva minute, asistenta i se adresa prietenei:

— Am înțeles că îi iubești pe amândoi, dar în adâncul sufletului tău pe care-l iubești mai mult ?

— Eu... nu știu !

— Gândește-te, ce naiba !

— Poate că la Max ar trebui să țin mai mult. A făcut atât de multe pentru mine, încât îi voi fi recunoscătoare toată viața !

— Bun, acum spune-mi care este lumea care-ți place mai mult ?

— Cealaltă, desigur, însă tot în zilele noastre aș vrea să trăiesc. Acolo e prea multă cruzime. Asta nu mă va împiedica să studiez în continuare civilizația greacă. Invers nu prea se poate, nu-i așa ?

— Bineînțeles că nu ! Știi la ce m-am gândit ? Ce-ar fi dacă ai mai face o vizită la Atena și ți-ai rezolva problemele cu soțul tău de dincolo, ca apoi să te întorci din nou și să te măriți cu Max ? Călătoria în neant a mers de două ori, de ce n-ar merge și a treia oară ?

— E riscant, Fiona ! răspunse Linda îngândurată. E foarte riscant, iar Maximilian n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

— Nici nu trebuie să fie de acord. Problema este dacă tu te încumeți să pleci, pentru a-ți lua adio de la oamenii de care te-ai atașat în visul tău.

— Cred că m-aș încumeta, însă trebuie să mă mai gândesc la asta.

— Desigur. Dacă te hotărăști, caută-mă de urgență ! Îți spun eu cum vom proceda. Fii fără grijă, te vei declara mulțumită de aranjamentele mele...

Trecură două zile destul de chinuitoare pentru Linda Oliver. Ideea unei noi excursii în urmă cu peste două milenii devenise obsedantă. Se gândea atât de mult la Polemon, la părinții ei de acolo, la sclavii pe care-i îndrăgea și la toate celelalte, încât

uitase să mai mănânce, iar nopțile se trezea cu ei în minte, având un somn deosebit de agitat.

Ce să fac ? se frământa tânăra de una singură, în așteptarea serii când, în brațele lui Max, se simțea cu adevărat împlinită și fericită. La care dintre ei să renunț ? Nu există cale de mijloc, astfel încât să-i păstrez pe amândoi ? Dumnezeu, cum mă pot gândi la așa ceva ? Adică aș vrea să am doi bărbați în permanență ? Nici vorbă ! Trebuie să-l aleg pe unul dintre ei și basta !

Cu o hotărâre care se lăsase prea mult așteptată, Linda ridică receptorul telefonului și formă un număr.

— Alo, m-am decis ! Plec dincolo și pe urmă mă întorc definitiv. Îl iubesc pe Maximilian și cu el vreau să fiu pentru toată viața !

Dr. Kramer se întoarse acasă destul de bine dispus. Avusese o zi minunată, în care externase doi pacienți refăcuți destul de bine după suferințe ce duraseră câte două săptămâni. Încă mai avea în minte privirile pline de recunoștință ale bolnavilor și ale rudelor acestora, care se uitau la el ca la un zeu.

E minunat să poți salva viețile oamenilor ! îşi spuse bărbatul, descuind uşa de la intrarea principală.

— Iubito, am ajuns ! Unde eşti ?

— În bucătărie, iubitele. Ai adus ceva bun ?

— Da, îngheţată, de data asta. Ce faci acolo ?

— Gătesc un peşte imens. O să-ţi placă, te asigur încă de pe-acum !

— Asta înseamnă că mai durează ceva timp până când va fi gata.

— Să zicem un sfert de oră, până ce faci un duş şi te schimbi de hainele acelea care miros a sânge şi formol, glumi ea.

— Perfect !

Cina fusese într-adevăr excelentă şi Max se simţea cel mai fericit om de pe pământ. La un moment dat chiar se gândi dacă n-ar fi cazul să aducă inelul de logodnă şi să-i mai vorbească o dată Lindei despre căsătorie. Goni degrabă acest gând din minte, spunându-şi că poate era singurul dintre ei doi care simţea aşa şi se aşeză pe canapea, privindu-şi iubita cum strângea masa.

— Îți mulțumesc pentru cina nemaipomenită pe care ai pregătit-o, Linda ! Ești tocmai bună de măritat...

— Aha, mă tachinezi ! izbucni ea. Las' că-ți arăt eu cât sunt de bună, după ce termin la bucătărie ! Ai face mai bine să te pregătești pentru răzbunarea mea nemiloasă, atât sufletește cât și... fizic !

Când nu mai auzi zdrăngănit de vase și tacâmuri, Max se duse după ea în bucătărie. Terminase de șters vasele și punea totul în ordine.

Fără o vorbă, el se postă în spatele ei și o îmbrățișă, prinzându-i ambii sâni în căușul palmelor. Apoi o sărută încântat pe ceafă, spunându-i:

— Ce ziceai de răzbunare ?

Linda se răsuci cu abilitate, îl sărută pe gură, apoi îi mușcă puțin mai tare buza de jos.

Max îi mângâie pielea gâtului, o strânse cu putere în brațe și își împinse abdomenul spre ea.

— Stimate domn, cred că nu aveți de gând să faceți dragoste în bucătărie, ca în „Poștașul sună întotdeauna de două ori” ! ripostă Linda, fără însă a se desprinde din îmbrățișare.

Dorința începu să răscolească ființele amândurora, făcându-i să se strângă și mai tare în brațe.

Un val de căldură amestecat cu amețeală puse stăpânire pe fată, iar ea începu să se unduiască precum o felină, frecându-se de trupul lui puternic. În același timp îl sărută cu pasiune, își desfăcu fusta și o făcu să cadă la picioare, o dată cu slipul. Respirația îi deveni sacadată și începu să geamă ușurel, în vreme ce Max își descheia halatul, eliberându-se de hainele devenite brusc inutile într-un asemenea moment.

Dar ea nu mai avea răbdare. Îl împinse până la peretele în fața căruia se afla, îl propti de acesta și se sui ca o pisică în brațele lui. Apoi își dezgoli pieptul, ridicându-și pulovărul până la baza gâtului.

— Iubește-mă, Max, și nu mai spune nici un cuvânt ! Te doresc atât de mult !

Înainte de culcare, Linda îi spuse într-o doară:

— Iubitule, aș vrea să fac o călătorie împreună cu Fiona Rollins la părinții ei care locuiesc în Țara Galilor. Te superi ?

— Ce întrebare e asta? Cum să mă supăr? Chiar mă bucur că mai schimbi și tu aerul acesta poluat de metropolă.

Când vreți să plecați și cât aveți de gând să stați?

— Mă gândeam că poimâine dimineață ar fi cel mai bine. Luăm un avion. Nu stăm mai mult de trei-patru zile.

— În ordine.

— Am să-ți las frigiderul plin cu mâncare gătită ca să nu-mi umbli prin restaurante, bine?

— Cum spui tu, dragostea mea! Știi că nu îndrăznesc să-ți ies din cuvânt...

Sub mângâierile ei iubitoare, bărbatul adormi cu zâmbetul unui om fericit pe chip, iar dimineața coborî din pat în vârful picioarelor, pentru a nu tulbura somnul Lindei.

— S-a aranjat, Fiona! Am zis că plecăm în Țara Galilor la părinții tăi. V-ați văzut astăzi?

— Nu încă.

— Vezi să nu mă dai de gol! Tu când termini tura?

— La ora 10.00 a.m.

— Bine, atunci ne întâlnim când scapi ca să mai stăm de vorbă. Dar nu te-am întrebat dacă îți vor da voie să-ți mai iei o săptămână din concediu ?

— Cred că da. Oricum, stabilim restul detaliilor când ne întâlnim. Mai iei medicamente ?

— Doar astăzi la prânz.

XIX.**Înfrângerea cetății Melos**

Atenienii se strânseseră în templu, pentru a consulta voința zeilor înainte de a porni ostiliățile. După ce se adresară oracolului lui Apolon Pitianul și hotărâră să pornească la luptă, trimiseră un crainic la Melos – o mică insulă doriană din Marea Egee – pentru a da citire declarației de război.

Apoi consultară din nou zeii și așteptară o noapte cu lună plină pentru a se îmbarca. Între timp, Nicias, conducătorul oștirii, aduse noi sacrificii și rosti rugăciuni pentru izbândă.

Efectivele ce urmau să plece la război erau impresionante pentru acea vreme: 13.000 de hopliți și 1.000 de călăreți, 1.400 de efebi, 2.500 de veterani și 9.500 de meteci.

De ce au ales atenienii calea războiului ? Pentru că locuitorii micii insule (unde, în 1820, a fost descoperită celebra Venus din Millo), deși greci de

origine, rămăseseră neutri față de Elada și Persia, care se aflaseră mult timp în război. Dacă mai multe cetăți de pe teritoriul țării ar fi procedat ca ei, atunci întreaga Eladă ar fi ajuns, fără nici un dubiu, o satrapie persană. Iar acest lucru nu putea fi trecut cu vederea.

Crainicul le aduse melienilor învinuirea că au fost lași și că nu le-a păsat de soarta celorlalți greci de pe teritoriul țării. Aceștia au ripostat, nevrând să cedeze și considerând că dreptatea era de partea lor. Atunci, trimișii atenieni le-au spus magistraților din Melos: „Dreptatea este întotdeauna de partea celor puternici!” După care le-au declarat război.

— Și unde zici că e stăpânul, Ifigia ?

— La luptă, pe insula Melos, déspoina. Cum de ai uitat ? Se bate acolo de aproape un an încheiat.

Prost moment mi-am ales să vizitez din nou Atena ! își spuse Linda Oliver, care acum se afla în pielea Aspasiei, soția lui Polemon Limantis, mare conducător de oști.

Stai puțin ! își zise ea în gând, continuând apoi cu voce tare seria întrebărilor:

— Pe insula Melos zici ? Cea din Marea Egee, nu-i așa ?

— Întocmai, stăpână ! confirmă sclava, din ce în ce mai surprinsă de amnezia Aspasiei.

— Foarte bine. Trimite-l degrabă la mine pe sclavul Teramen, iubitul tău.

— Îndată, stăpână ! zise fata, speriată la gândul că ar putea auzi cineva de taina lor.

Dacă-i spun ce strategie să adopte – se gândi Linda – războiul se va încheia în trei zile, iar Polemon se va întoarce acasă. Așa voi putea să stau de vorbă cu el și să-i spun că-l părăsesc. Sau măcar să-i sugerez că e posibil așa ceva.

— M-ai chemat, déspoina ?

— Da, Teramen. Te vei duce degrabă la stăpânul tău ca să-i duci o scrisoare din partea mea. Uite aici banii necesari pentru a lua o corabie.

— Prea bine, stăpână !

— Înainte să pleci, spune-mi, eu și soțul meu avem vreun copil ?

— Încă nu. Dacă el a fost la război în ultima vreme, cu cine să-l fi făcut ? îndrăzni sclavul să se mire.

— Bine, acum mergi și pregătește-te !

Femeia intră în casă și se așază la pupitrul de scris.

Iubite Polemon,

Iartă-mă că îndrăznesc să-ți trimit această epistolă prin sclavul meu. Ți-am rămas aceeași soție credincioasă, dar dorul de tine m-a făcut să-ți scriu, pentru că te vreau cât mai curând acasă, la Atena.

Nu mă întreba de unde cunosc eu lucruri pe care nu s-ar cuveni să le știu, însă citește epistola până la capăt și, te implor, nu o arăta nimănui. Eu am cunoștință despre cum puteți cuceri cetatea în numai două, maximum trei zile, în ciuda rezistenței eroice a celor asediați.

Alege care este cea mai vulnerabilă parte a cetății și înconjoară insula cu vase, lăsând liber tocmai acel loc. Cu o noapte mai înainte, trimite o parte din ambarcațiuni spre casă. Apoi dă atacul cu corăbiile rămase, dar fără prea multă forță, astfel încât spre mijlocul zilei să puteți bate în retragere. Tot atunci, cât este încă lumină, ordonă ca jumătate dintre vasele rămase să plece și ele spre larg.

În dimineața zilei următoare, făcând cât mai mult zgomot posibil, retrage toate corăbiile grecești din fața insulei Melos și pleacă în aceeași direcție, unde te vei întâlni cu restul vaselor de război. Regrupați-vă forțele și așteptați. Dă-le oamenilor vin, mâncare pe săturate și lasă-i să doarmă toată ziua, până se întunecă. Apoi, sună atacul pe timp de noapte și concentrează-ți toate forțele asupra acelui loc al insulei de care nu te-ai atins cu două zile în urmă.

Îi vei găsi pe melieni beți, iar zidurile despre care-ți vorbeam vor fi slab păzite. Până dimineață vei învinge, iubitul meu soț.

A doua zi, te rog din suflet să iei o corabie și să pleci spre Atena. Trebuie neapărat să te întâlnesc cât mai repede cu putință. Lasă-i pe tovarășii tăi de arme să-i ucidă pe toți locuitorii insulei, cu excepția celor pe care îi vrei drept sclavi. Știi la fel de bine ca și mine că soldații tăi nu vor lăsa în viață nici bătrâni, nici femei, nici copii, așa că n-ai de ce te teme. Lucrurile vor fi bine făcute, după obicei.

Cam asta ar fi tot. Te rog încă o dată să-mi ierți îndrăzneala pe care mi-am permis-o, dar să știi că acest lucru nu va fi cunoscut decât de mine și de

tine. Este secretul nostru sfânt, pe care eu sunt sigură că nu-l voi dezvălui nici de-ar fi să mor pentru a-l păstra.

*Cu dragoste și speranță,
a ta iubitoare soție, Aspasia*

A doua zi, Teramen își întâlnește stăpânul și îi dădu scrisoarea de la soția sa. Acesta o citi de mai multe ori cu mare mirare, după care îi dădu sclavului voie să se întoarcă acasă, nu înainte de a porunci să i se dea de băut și de mâncat pe săturate.

— Spune-i stăpânei tale că îi voi da ascultare. Dacă ții la viața ta, nu vorbi nimănui despre scrisoarea pe care mi-ai adus-o, așa te sfătuiesc și îți poruncesc !

— Buzele-mi sunt pecetluite, stăpâne.

Lucrurile se petrecură exact cum scrisese Linda, alias Aspasia. Desigur că nu visase deznădămintul bătăliei din Marea Egee, ci își amintise povestea din tratatele de istorie antică ale Universității londoneze.

La timpul potrivit – adică peste exact trei zile – prima corabie care se întorcea acasă din expediția

ateniană de pedepsire a melienilor se apropia de țarm. Peste încă o vreme, Polemon trecea victorios prin porțile cele mari ale cetății, îndreptându-se spre agora, pentru a saluta poporul și a-i aduce vestea că au învins. Mulțimea îl ovaționează în extaz, cinstindu-i numele.

Bravul soldat, stăpânit de o nerăbdare ce-l măcina de câteva zile, se îndreptă grăbit spre casă. Tovarășii lui de arme nu uitară să facă glume pe seama marelui Polemon, care întocmise planul pentru trecerea prin foc și sabie a insulei Melos. Toți credeau că de nurii frumoasei Aspasia îi era lui dor, însă lucrurile nu stăteau tocmai așa.

Gătită de sărbătoare, întreaga casă își aștepta stăpânul cu bucurie. El intră furtunos, își sărută nevasta, după care se lăsa îmbăiat de sclavi.

Puțin mai târziu se așează la masă, bău vin și începu să vorbească cu soția lui.

XX.**Eliberarea sclavilor**

— Spune-mi, Aspasia, ai început să studiezi arta de a purta lupte sau Arés, zeul războiului, te-a învățat să-mi scrii cum să-i biruim pe melieni ? De unde ai știut tu toate cele pe care mi le-ai transmis ?

— Cinstitul și curajosul meu soț, să știi că priceperea mea în foarte multe lucruri este mai mare decât crezi tu. Iar lucrurile despre care-ți vorbesc nu le-am învățat în casa tatălui meu.

— Nu, dar atunci unde ? se arată destul de neîncrezător bărbatul, după care continuă: Despre ce fel de cunoștințe vorbești ?

— Despre algebră, geometrie, matematică, arhitectură, astronomie, istorie, geografie și multe, multe altele.

Linda realizează că, oricât de bine i-ar explica lui Polemon și oricât de mult ar dori acesta să înțeleagă spusele ei, această posibilitate nu exista. El

era, totuși, cu două milenii și ceva mai tânăr decât ea... În cele din urmă reluă, riscând să-i pună o întrebare:

— Iubitule, dacă ți-aș spune că învățăturile tuturor înțelepților cetății sunt foarte sărace în comparație cu ceea ce știu eu, m-ai crede?

— Ce-i asta, o ghicitoare? Bineînțeles că nu! răspunse el cu franchețe. Doar ești femeie!

— Dar dacă aș putea demonstra asta, atunci ce-ai zice?

— Ar fi imposibil!

— Și, totuși...

— Ar însemna că nu ești om, ci o zeităte. Dar ce încerci tu să-mi spui?

Linda își dădu seama că era inutil să continue în același fel. În nici un caz nu avea cum să ajungă la rezultatul dorit, așa că nu mai pierdu vremea.

— Iubitul meu soț, tu vrei foarte mult să avem copii, nu-i așa?

— Desigur. Asta e și menirea unei familii pe pământ și de aceea te-am ales să-mi fii soție.

— Dar dacă eu n-aș putea avea, ce-ai face?

— Cu timpul, te-aș iubi mai puțin și în cele din urmă aș divorța, ca să mă pot recăsători. Așa ar

proceda oricare cetățean cinstit din mândra Atenă. Dar nu poate fi vorba despre așa ceva. Ești tânără, sănătoasă și ai să dai naștere urmașilor noștri, bucurându-te de protecția și dragostea mea.

— Așa e cum spui tu. Dar dacă, prin absurd, nu aş putea să-ți dăruiesc copii, ți-ar părea foarte rău, Polemon, nu-i așa ?

— Firește, însă ce-ai vrea să fac ? Destul, Aspasia ! Ai vrut să te ascult și te-am ascultat cu multă răbdare. Acum, a venit timpul să mă asculți și tu pe mine ! Ai cunoștințele acelea despre care mi-ai vorbit sau nu ?

La ce bun să-i confirme ? se întrebă Linda în gând. Atunci îi va fi frică de ea și, pe deasupra, ar putea cădea în dizgrația locuitorilor cetății. Atât ea cât și el. În oricare dintre variante, căsnicia ei era compromisă iar aici, în antica Atenă, n-ar putea trăi oprimată din punct de vedere intelectual. Locul ei era în secolul al XX-lea, respectiv al XXI-lea, care urma să vină.

— Nu am, stăpâne, minți Linda. Doar mă gândeam și eu așa, ca o femeie proastă...

— Bine. Dar tot nu mi-ai spus cum de ai știut modalitatea prin care îi putem înfrânge pe melieni ?

— Am visat, într-o noapte cu lună plină, că m-am întâlnit cu Arés, iar el mi-a spus tot ce ai aflat din scrisoarea mea. S-a întâmplat întocmai ?

— Da.

— Mă bucur, iubite Polemon, și îți mulțumesc că mi-ai dat ascultare !

— Eu îți sunt ție dator cu o răsplată ! Învingându-i mai repede pe melieni, mulți soldați de-ai noștri nu și-au mai vărsat sângele fără rost, căci de renunțat la luptă nici nu putea fi vorba. Cei din insula Melos erau vinovați față de noi și trebuiau să plătească. Au murit până la unul din cauza lașității lor. Mai bine spune-mi cu ce ai vrea să te răsplătesc ! Ce ai făcut pentru mine și pentru cetate merită toată lauda !

În acel moment, tânăra se gândi că n-ar fi deloc rău să tragă un folos din această întâmplare. De aceea, rememorează în grabă care era statutul sclavilor în secolul lui Pericle, ca să știe cum să formuleze următoarea ei cerere.

În Grecia antică, sclavii erau destul de bine tratați de către stăpânii lor, iar viața economică a cetății se baza în mod substanțial pe munca lor. Aceștia proveneau în principal din războaie și din piraterie.

Uneori, stăpânii greci le îngăduiau sclavilor să-și întemeieze familii, pentru a se asigura de continuitatea devotamentului lor. Dar acest lucru nu se întâmpla foarte adesea.

Când dispuneau de prea mulți sclavi, deținătorii lor îi puteau închiria. Cei mai înstăriți dintre atenieni aveau, în medie, circa 50 de sclavi, cetățenii obișnuiți 10, iar cei mai săraci nu posedau nici unul. Politicianul Nicias, spre exemplu, care condusese asediul asupra insulei Melos, dispunea de peste 1.000.

Teoretic, sclavii erau lipsiți de orice drept, fiind considerați niște obiecte. Totuși, ei erau apărați de lege în fața ofenselor grave și a violențelor, în special la Atena. Aceste privilegii s-au datorat și faptului că numărul sclavilor era mult mai mare decât cel al oamenilor liberi, adică peste 300.000, față de 200.000 de locuitori câți număra orașul în secolul lui Pericle.

— Aș vrea să fii de acord ca doi dintre sclavii tăi să se căsătorească și să devină oameni liberi. Firește, vor munci în continuare pentru tine, însă contra plată. Te învoiești ?

— Da. Nu e un sacrificiu prea mare și prea costisitor în comparație cu izbânda noastră în luptă. Cheamă-i la mine pe sclavi chiar acum, ca să le anunț vestea.

Aspasia ieși bucuroasă din cameră și o strigă pe Ifigia.

— Ia-l imediat pe Teramen și veniți amândoi la porunca stăpânului.

— A aflat ? se sperie fata. Ce pedeapsă ne așteaptă, cinstită dăspoina ?

— Să faci degrabă ce ți-am spus ! Nu pune întrebări prostesti tocmai acum !

Sclava se îndepărtă speriată, clătinându-se pe picioare, iar în cele din urmă se prăbuși.

Linda fugi până lângă ea, îngenunche și îi dădu câteva palme peste față pentru a o readuce în simțiri.

— Revino-ți, Ifigia ! Stăpânul vă va da vești bune. Nu-l faceți să aștepte și să se mânieze toc-

mai acum. E în joc viața voastră și a copiilor voștri. Mai mult n-am dreptul să-ți spun.

În scurt timp, cei doi îndrăgostiți se prezentară în fața lui Polemon.

— Am înțeles că voi doi vă iubiți și vreți să vă căsătoriți, vorbi stăpânul. Așa e ?

— Așa e ! răspunse Teramen, ceva mai îndrăzneț decât iubita lui.

— Și dacă ați fi oameni liberi, ce-ați face cu libertatea voastră ?

— Dacă ni s-ar îngădui, am rămâne la Atena și am lucra pentru cine ar avea nevoie de noi, crescându-ne copiii prin sudoarea frunții.

— Va fi destul de greu, știți asta !

— Știm, stăpâne, dar copiii noștri se vor naște liberi și asta merită efortul nostru. Oricum, e mult mai bine să trăiești o viață liberă decât una de sclav, chiar dacă n-am avut de ce ne plânge până acum în casa părintelui stăpânei Aspasia și în casa ta.

— Foarte bine ! De mâine sunteți oameni liberi și vă puteți căsători. Acesta este darul meu pentru iubita și credincioasa mea soție.

— Puteți rămâne în casa noastră dacă vreți să munciți pentru noi, îl completă Linda. Desigur, cinstindu-l în continuare pe Polemon, binefăcătorul vostru.

Amândoi sclavii căzură în genunchi, nevenindu-le să creadă cele auzite. Oare ce zeu ascultase rugile lor, dăruindu-le atâta fericire? Ifigia se apropie târâș de Polemon, sărutându-i mâinile, după care se duse la nevasta acestuia pentru a-i îmbrățișa picioarele.

— Mulțumim din inimă binefăcătorilor noștri, vorbi fata cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Dacă va fi nevoie, îmi voi da și viața pentru această cinstită casă și pentru stăpânii ei, mai spuse Teramen cu devotament.

Rămasă singură pentru a termina treburile din acea zi, Linda se gândi:

După socotelile mele, mâine s-ar împlini o săptămână de când am plecat. Deci, există toate șansele ca în curând să-mi revin.

Oare ce se va alege de Aspasia după ce eu voi pleca? Va dispărea și ea din viața lui Polemon sau poate că nici n-a existat? Cine știe?!...

XXI.**Reîntoarcerea**

— Alo, doctore ! Sunt eu, Fiona Rollins !

— Ce e cu tine, v-ați întors deja ? întrebă Max bucuros.

— E o poveste ceva mai lungă. Nici n-am plecat... V-aș ruga să veniți cât mai repede la mine acasă !

— S-a întâmplat ceva grav ? se interesă dr. Kramer, îngrijorat din cale-afară. Pacienta mea... vreau să spun... Linda a căzut din nou în comă ?

— Cam așa ceva, răspunse asistenta evaziv. Atunci, veniți ?

— În cel mai scurt timp posibil.

— Îmi știți adresa ?

— Nu dar am să-l iau pe dr. Dutton cu mine. Știe el, adăugă psihiatrul și închise aparatul.

Doctorul își părăsi biroul și o porni în fugă pe coridoarele spitalului, în căutarea lui Joseph. Dădu peste el într-unul dintre saloane, dar cum

acesta nu înțelegea semnele pe care amicul său i le făcea, îl luă de mână și îl trase cu hotărâre pe coridor.

— Linda se află din nou în comă.

— Cum așa ?

— Habar n-am ! Nu știu ce s-a întâmplat !

— Dar nu era plecată împreună cu Fiona la părinții acesteia, în Țara Galilor ?

— Așa am crezut și eu, însă, în urmă cu cinci minute, asistenta m-a anunțat că amândouă se află la ea acasă. Mă însoțești ? Poate că voi avea nevoie de ajutor.

— Bineînțeles, ce întrebare-i asta !

Maximilian Kramer goni ca un bezmetic pe străzile Londrei, riscând să fie oprit oricând de poliție. Până la urmă consimți să conducă mai încet, la insistențele prietenului său:

— Dacă ne oprește careva, riști să aterizăm la destinație mâine, după ce te voi scoate pe cauțiune. Asta în cazul în care nu avem ghinionul să ajungem fără voie exact la locul nostru de muncă, însă în calitate de pacienți...

Asistenta îi văzu pe fereastră când parcară mașina și coborî pentru a le deschide ușa.

Tremura din tot corpul și se vedea că plânsese mult în ultima vreme.

— La ce etaj ? întrebă Max răstit.

— La primul. Am lăsat ușa larg deschisă.

Psihiatrul ajunsese cel dintâi lângă iubita lui. Aceasta era întinsă pe un pat și privea într-un punct fix. Se uită cu atenție în ochii ei și constată cu uimire că arătau cu totul altfel ca până atunci. Erau mult mai liniștiți și mai strălucitori ca în celelalte îndelungate luni de comă.

Verifică perfuziile și o foaie de hârtie pe care asistenta făcuse mai multe însemnări. Nu înțelese de la început despre ce era vorba și de aceea o luă în primire pe Fiona Rollins îndată ce aceasta intră în încăpere:

— Te rog să-mi spui imediat ce s-a întâmplat, cu lux de amănunte dacă se poate ! Din câte observ, nu mai are nici un rost să ne grăbim. Cine știe când și dacă Linda își va reveni ? !

— Am să vă spun tot, dar vă rog să vă așezați într-un fotoliu ! Și dumneavoastră, doctore Dut-ton. Vă rog să mă credeți că n-am vrut să se întâmple așa !

— Bine, dă-i drumul, nu ne mai fierbe ! o grăbi Max.

— Vă rog să nu vă enervați ! Tot ce am încercat să facem era în interesul dumneavoastră și al Lindei. Veți vedea ! Am stat de vorbă multă vreme și ea tot nu se putea hotărî pentru ce lume să opteze. A fost nevoită să-și lămurească problemele de una singură.

— Știu asta, mai departe !

— N-o mai zori, Max ! Și așa e destul de agitată, nu vezi ?

— Ai dreptate ! Scuză-mă, Fiona, dar nu mă pot abține ! Sunt atât de nerăbdător să aflu totul dintr-o dată ! Continuă, te rog !

— Apoi am ajuns la concluzia că, dacă a făcut până în prezent două călătorii dincolo, ar mai putea face una. Ultima. Vreau să vă asigur că, înainte de a intra intenționat în comă, era absolut convinsă că aici, lângă dumneavoastră, este locul ei. Numai că remușcărilor nu-i dădeau pace. Așadar, trebuia neapărat să se întâlnească din nou cu Polemon Limantis pentru a lămuri lucrurile între ei. Din acest motiv v-am mințit că plecăm în

excursie. N-ați fi fost niciodată de acord cu planul nostru, nu-i așa ?

— Aici ai perfectă dreptate ! răspunse Jo în locul lui Max.

— Stabilisem să nu întârzie acolo mai mult de o săptămână de zile, își continuă asistenta povestirea. Am hrănit-o artificial și am îngrijit-o timp de patru zile, după care am început să-i administrez intravenos doze de săruri de litiu, așa cum mă învățase ea. Când, în a șasea zi, n-am primit nici un semn de la Linda, am sperat că în ziua următoare se va întâmpla ceva. Dar n-a fost așa și am intrat în panică.

— A câta zi este astăzi ?

— A opta. V-am chemat exact așa cum m-am înțeles cu Linda, în caz că lucrurile nu vor merge după cum am plănuit, vă asigur ! Am respectat punct cu punct planul pe care l-am pus la cale împreună, fără să mă abat nici măcar un pas de la el.

— Asta-i tot ?

— Da. Nu știu ce altceva v-aș mai putea spune !

— Fiona, pune-i Lindei o perfuzie cu glucoză și introdu-i încă 500 de miligrame de litiu, ca să-i

provocăm un mic șoc. De acum înainte nu mai faci nimic decât la indicațiile mele, ne-am înțeles ?

— Da, doctore !

— Dacă nu mai ai nevoie de mine – vorbi Jo – eu am să vă părăsesc. Trebuie să mă întorc la spital.

— Îți mulțumesc că m-ai însoțit. Spune-le șefilor că a trebuit să plec de urgență. O problemă în familie... Vezi tu ce zici !

— Nu-ți face griji, am să mă descurc.

Dr. Maximilian Kramer fu trezit în ziua următoare de o ușoară atingere. Adormise într-un fotoliu pe care-l lipise de patul ei.

— Linda, mă auzi ? o întrebă bărbatul plin de speranță.

— Da, Max, răspunse fata foarte slăbită, afișând, totuși, o mină mulțumită.

— Te simți foarte slăbită, nu-i așa ? Nu mai vorbi dacă ți-e greu. Clipește, iar eu am să înțeleg !

Doctorul nu știa ce să mai facă de bucurie. Deschise larg geamurile, îi aranjă așternuturile, perna, o sărută pe frunte, îi scoase perfuziile, după care o întrebă:

— Ți-e foame, nu-i așa ?

Linda clipi o dată, exact în momentul în care asistenta își făcu apariția din camera alăturată, strigând numele prietenei ei.

— Fiona, scumpei noastre paciente îi e foame, din câte mi-a spus...

— ... Îi aduc imediat o supă caldă ! se arată fata extrem de bucuroasă de revenirea la viață a Lindei.

Ceva mai târziu, Max îi administră încă o doză de săruri pe bază de litiu și îi zise asistentei:

— Eu trebuie să plec la spital. Îmi dai telefon de urgență dacă aveți nevoie de mine ! În afară de medicamente, odihnă, hrană și apă, Linda nu mai are acum nevoie de nimic. Timpul o va vindeca și de astă dată. Pot spune că a avut încă un mare noroc.

— Am înțeles, doctore, puteți pleca fără grijă ! îl asigură Fiona, spunându-și în sine ea că norocul Lindei se numea Maximilian Kramer...

Psihiatrul telefonă de mai multe ori în acea zi și se declară de fiecare dată extrem de mulțumit de ce auzea. Starea de sănătate a iubitei lui se îmbunătățea de la o oră la alta.

— Știi ce-am observat la tine, amice ? îl luă Jo pe după umeri, întâlnindu-l pe hol. Atunci când lucrurile merg bine, ești cu totul altă persoană.

— Ție pot să-ți mărturisesc: sunt cel mai fericit om de pe pământ pentru că Linda și-a revenit și de astă dată. Nu o voi mai lăsa niciodată să facă vreo criză. Apropo, n-ai vrea să fii cavalerul meu de onoare ?

XXII.**A doua şansă**

— Cum au decurs lucrurile dincolo ? o întrebă Max după două zile, observând că tânăra lui pacientă se simțea destul de bine.

— Nu așa cum aş fi dorit eu, însă într-un mod cât se poate de previzibil. Polemon n-avea cum să înțeleagă ce-i spuneam, așa că am renunțat.

— Și-atunci, crezi că a meritat eforturile pe care le-ai făcut și riscurile la care te-ai expus ?

— Din acest punct de vedere, nu. Însă am reușit să fac ceva pentru care cred că a meritat să mă întorc. Am eliberat doi sclavi care doreau să se căsătorească.

— Bravo ! Asta chiar că mă bucură !

Max începuse să-și dea seama că Linda alesese calea cea bună (deși nu și cea mai sigură) pentru a scăpa de frământările ce îi măcinau psihicul. Acum se dovedea a fi o cu totul altă femeie,

înțelegând singură că locul ei era alături de el, în Anglia secolului al XX-lea.

Zilele se scurgeau una după alta, iar ea redevenea veselă și entuziastă precum îi era firea. Încă nu-și cumpăraseră o nouă casă, acceptând să locuiască tot cu bărbatul care o ceruse în căsătorie, după ce o readusese la viață.

Într-una din seri, Max îi propuse din nou să-i fie soție.

— Dacă ai venit acasă cu flori, cu vin și prăjituri, asta înseamnă că ai ceva important să-mi spui, nu-i așa ? Am început să te cunosc, doc !

— Nu vreau să-ți comunic, ci să-ți cer ceva, zise el, dăruindu-i obișnuitul buchetel cu flori de câmp.

— Acum sau mai târziu ?

— Cred că ar fi bine să mâncăm mai întâi. Mi-e o foame de lup !

Era aproape de miezul nopții când Linda îl întrebă, bănuind la ce fel de cerere se referise Max mai devreme, dar prefăcându-se, totuși, curioasă, ca să nu-i strice surpriza:

— Acum îmi spui despre ce este vorba ?

— Da, iubito. Te cer încă o dată în căsătorie. Vrei să fii soția mea ?

— Este cel mai important lucru pe care mi-l doresc, iubitu! Vreau din tot sufletul !!!

Nespus de fericit, Max scoase la vedere cutiuța fermecată, o deschise și-i spuse pe un ton solemn:

— Atunci, te rog să primești inelul meu de logodnă !

Extrem de bucuros, viitorul mire i-l puse pe degetul inelar, sărutându-i mâinile și strângând-o cu putere la piept.

— Te-ai îndoit vreodată că țin la tine, prostituțule ? Îl alintă ea, mângâindu-i părul. Ce naiv ai putut fi !...

— Mai mult mi-a fost teamă, decât m-am îndoit. Deci, când facem nunta ?

— Imediat după ce mă supui încă unui examen tomografic.

— La o săptămână după aceea e bine ?

— E perfect !

Psihiatrul avusese dreptate. Cheagul de sânge se resorbise în totalitate, după cum arătau filmele printate de computerul tomografului. La asta se adăuga faptul că îi redusese treptat doza de litiu,

ajungând la un minimum de 400 de miligrame zilnic, fără a întâmpina din partea organismului ei nici o reacție adversă.

Linda îi stătea alături, ținându-l de braț cu dragoste.

Dacă înainte de accident i-ar fi spus cineva că nu Nathan Miller va fi omul cu care se va mărita și că va face câteva călătorii imaginare în Grecia antică, l-ar fi trimis să consulte un medic psihiatru.

Destinul fusese crud cu ea, însă îi oferise o a doua șansă. Linda avea toate motivele din lume să se declare în culmea fericirii, alături de bărbatul de care se îndrăgostise și care-i dăruise, pentru a doua oară, cel mai prețios dar de pe pământ: viața.

Linda Oliver era și extrem de mândră pentru că oamenii din spatele lor îi invidiau. Cu gânduri bune, desigur, altfel nici nu se putea. Orice s-ar zice, formau o pereche potrivită.

— Draga mea – îi șopti Max la ureche – știi la ce mă gândeam? N-are nici un rost să-ți mai cumperi o casă. Cé facem cu două? Mai bine o

vând și eu pe a mea și ne luăm împreună o locuință mai mare.

Ea tăcu pentru câteva clipe, simțindu-se extrem de emoționată.

— Ei, ce zici ? insistă bărbatul, strângând-o cu dragoste de mână. Vrei ?

— DA, rosti Linda cu voce tare.

El nu înțelese de ce nu-i răspunse tot în șoaptă decât în momentul în care auzi „verdictul” preotului:

— În aceste condiții, vă declar căsătoriți !

La aceeași editură:

• **Colecția DE DRAGOSTE**

- 1. DRAGOSTE LA ÎNĂLȚIME**
- 2. DUBLĂ PERSONALITATE**

În curând:

• **Colecția AVENTURĂ ȘI AMOR**

- 1. DULCELE SĂRUT AL IERTĂRII**
- 2. TOTUL PENTRU ALLISON**

• **Colecția POLIȚIA CRIMINALĂ**

Cazuri Speciale

- 11. MOARTEA VINE PRIN POȘTĂ**

TALON DE COMANDĂ

Samantha Carter

Dublă personalitate

Aștepta să fie „modelată” de mâinile puternice ale soțului ei și era nerăbdătoare să guste din pocalul sfânt al voluptății. Voia să fie sărutată și stăpânită de dragostea lui, iar în același timp dorea să-i ofere cele mai mari bucurii pe care le putea aștepta un bărbat de la o femeie. Mâinile lui erau atât de calde, iar atingerea atât de catifelată, încât tânăra se simțea deja în al nouălea cer. Încerca senzații nebănuite până atunci, care îi dădeau fiori pe șira spinării...

12.000 lei

ISBN 973-9459-87-0